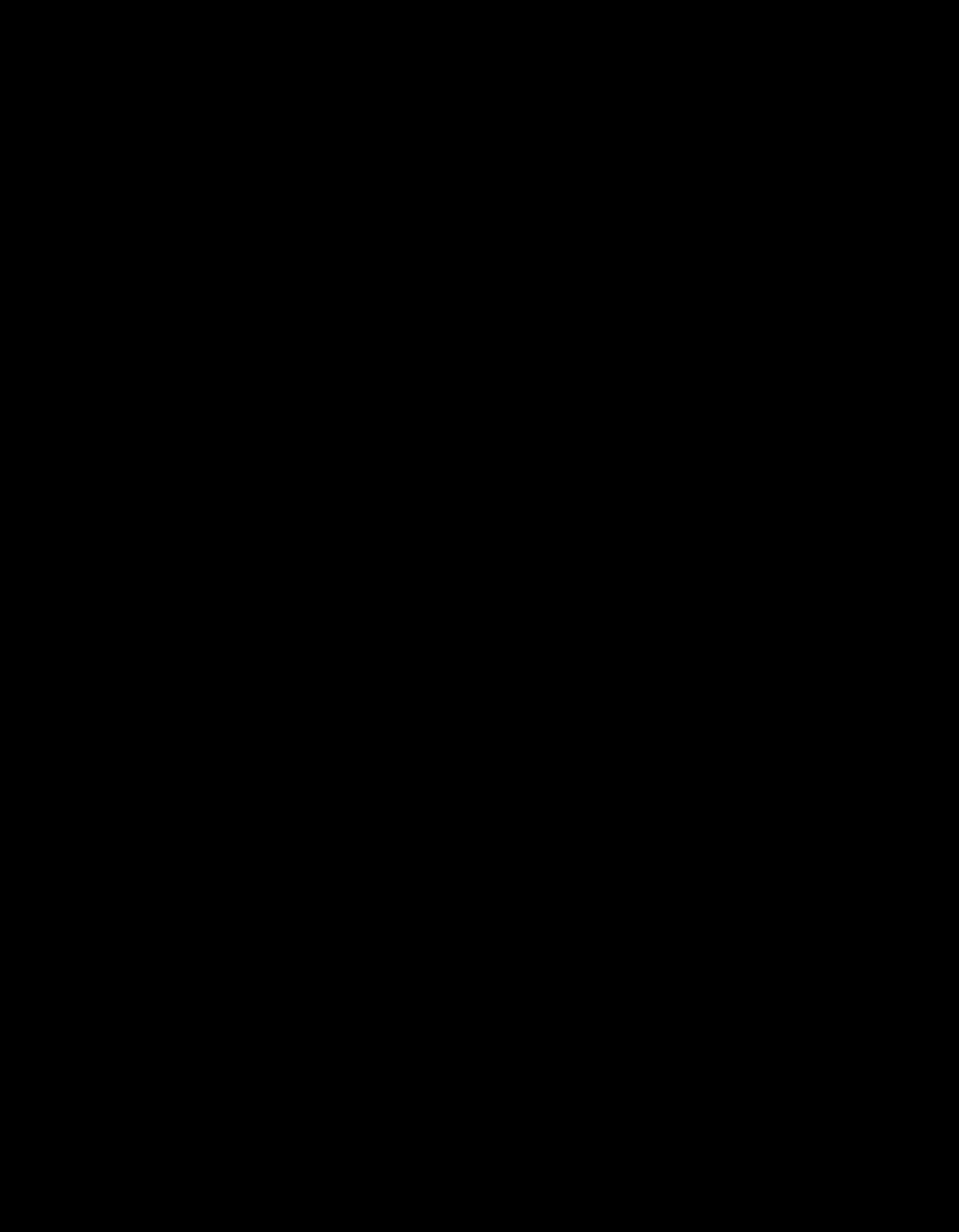

Martin Mulač

Vzkříšení / Resurrection

mm

Martin Mulač

Uzkříšení / Resurrection

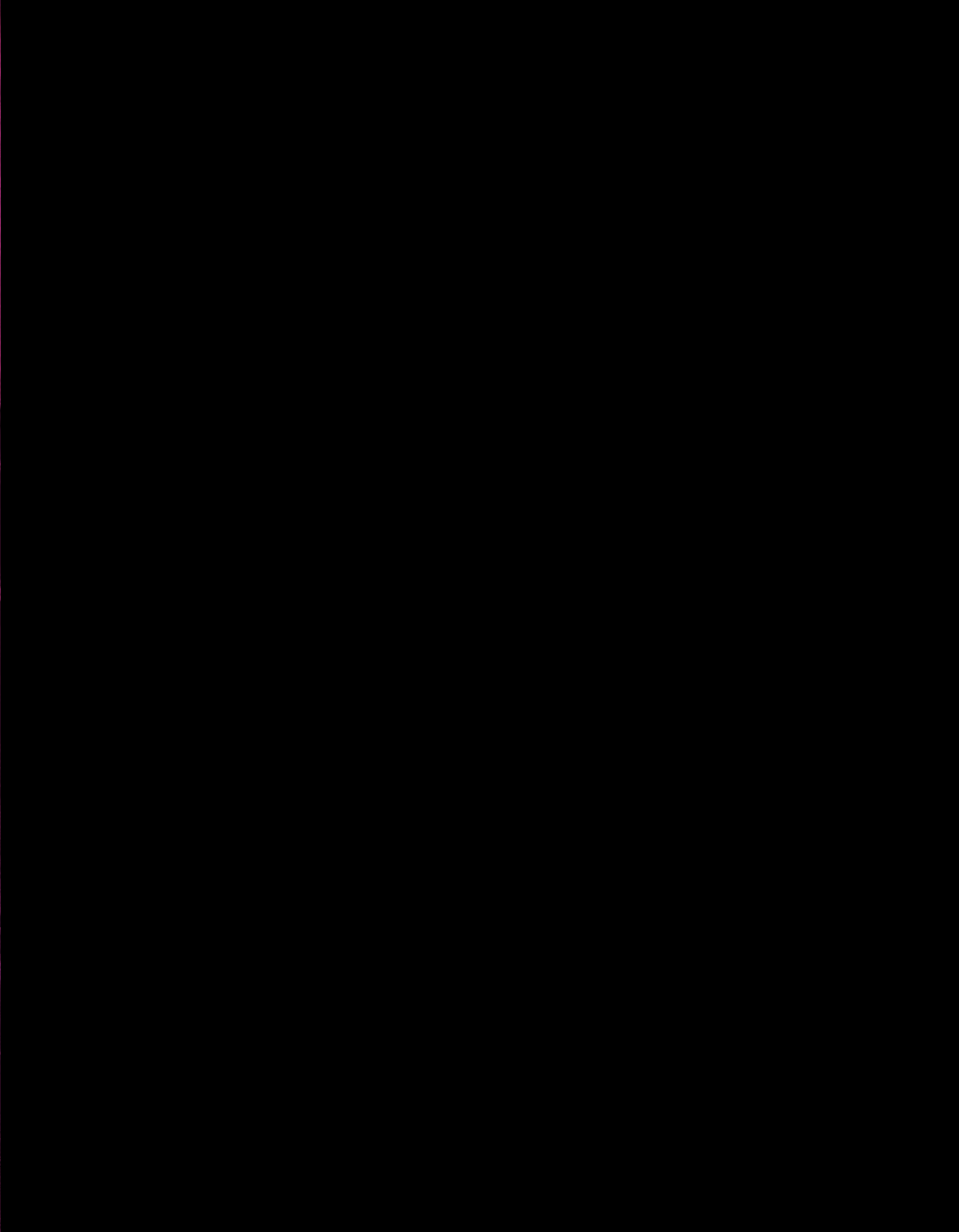

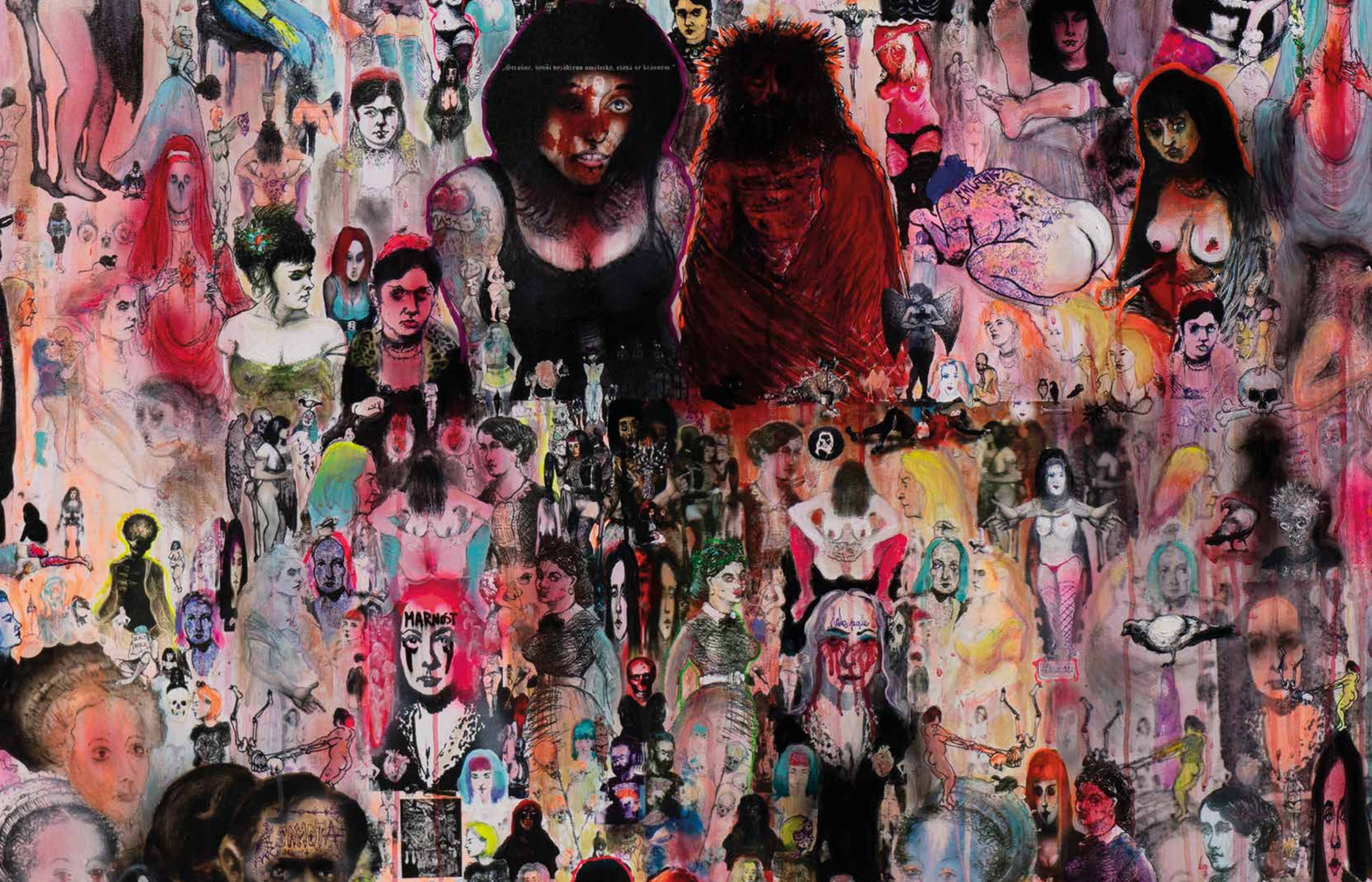

obsah

Martin Mulač: Vzkříšení / Kristýna Jirátová	19
S davem davu navzdory / Rozhovor Kristýny Jirátové s Martinem Mulačem	23
Martin Mulač a idea dekadence / Otto M. Urban	33
Aiwass Martina Mulača / Martin Gerboc	38
Neodekadence ve výtvarném díle Martina Mulače / Kamil Princ	41
Madony a hříšnice v obrazech Martina Mulače / Ivana Beranová	69
Zplozenci Pandemonia / Marek Škubal	97
Nikdy nezapomenu na ten jeho ksicht / Michal Jelínek	131
Černokvěty Martina Mulače / Jana Schlesingerová	161
Ultimátní raport / Robert Janda	174
Dekalky smrti / Martin Jabůrek	185
Dvě krásy MM / Bohuslav Vaněk-Úvalský	209
Kinematograf Mulač – infernální periskop / Martin Jiroušek	210

Martin Mulač: Vzkříšení

Kristýna Jirátová

*„Život lidský je smradlavý záchod,
z něhož však tu a tam libá vůně vystupuje“.¹*

Ladislav Klíma

Tvorbu Martina Mulače charakterizuje baudelairovské hledání krásy v ošklivosti, sklon k tabuizaci obecně zavrhaných námětů i určitá naléhavost vybraných témat odrážející se v jejich neustálém opakování. To vše ovšem prodchnuto nadsázkou a poeovskou groteskou. Podobná forma zlehčení je obsažena v úvodním citátu od jedné z nejdůležitějších osobností Mulačova světonázoru – prozaika a filosofa Ladislava Klímy.

Název knihy, kterou právě držíte ve svých rukách, shrnuje dosavadní tvorbu Martina Mulače z mnoha pohledů a mohl by ve své podstatě fungovat jako její synonymum. Neboť co je Mulačovo dílo více, než hluboká pocta smrti? Pojem vzkříšení, jenž vychází z latinského slova resurrectus značícího návrat ze smrti do života, může být z historicko-náboženského hlediska někdy chápán jako poražení či přemožení smrti. V samotné umělcově interpretaci smrti ovšem převažuje krása v ní nalezená. Poražení či dokonce vítězství nad smrtí tedy neobstojí v chápání tohoto fenoménu v Mulačově podání. Umělec své postavy nevysvobozuje z onoho světa zpět k životu zde na zemi, nýbrž jako pomyslný „vykradač hrobů“ obchází své vyvolené zemřelé, navrácí nám jejich fyzickou podobu a skrze ni pak především odkaz jejich činů, myšlenek, jejich životní filosofie. A tak se jeho hrdinové i zločinci podobně jako mytologičtí bohové objevují jako zmrtvýchvstalí na obrazech, aby lidem přinesli poznání, či naopak varování. Pokud bychom si –

možná poněkud troufale – vypůjčili zažité biblické termíny, lze říci, že vzkříšení se v Mulačově světě týká spravedlivých i nespravedlivých a je těsně spjato s pochopením a poznáním.

Návaznost na křesťanskou ikonografii nicméně lze u Mulače spatřovat, a to již ve využití velkých rozměrů obrazů typických pro oltární retábly. Na Akademii výtvarných umění v Praze se Martin Mulač dostal díky svému cyklu Křížové cesty, aniž by tehdy přesně rozuměl jejímu smyslu. Ovšem v diplomové práci s názvem *Apocalypse Now* již velmi dobře věděl, kudy se bude jeho cesta ubírat. V tomto grafickém cyklu znázornil sedm ulic jako sedm zastavení Krista – Antikrista, na kterých je zobrazeno několik chvil před zkázou světa. Již zde figurují různé osobnosti, hrdinové, bastardi i náhodní lidé, vládne zde zvrácenost a chaos. Odtud se pak vine nekonečně se rozvětvující nit Mulačových portrétů a boschovsko-klímovských pandemonií, právě tady začíná jeho příběh smrti a vzkříšení.

„Ils célèbrent la Mort, vous chantez le Réveil...“²
Charles Baudelaire

Smrt je v díle Martina Mulače přítomna téměř všude. Je neviditelným doprovodem zemřelým postavám na portrétech a pandemoniích, ukládá ke spánku zvířata zvěčněná pár chvil po jejich skonu v sérii Dead, objevuje se jako věčný odkaz marnosti a pomíjivosti v cyklu květin, vystupuje

jako důrazná připomínka neustále se opakující historie v dílech věnovaných holokaustu. Důležitou složkou Mulačovy tvorby je taktéž spojitost mezi smrtí a sexualitou. Dlouhou sérii obrazů žen, svůdných, ďábelských, močících i zvracejících, doplňují z mého pohledu velmi důležité solitéry. Na řadě z nich se v těsném tělesném kontaktu se ženou objevuje kostlivec. V návaznosti na po staletí oblíbené motivy Smrt a dívka nebo Tanec smrti se tu opět setkáváme se symbolikou pomíjivosti všech věcí včetně krásy a mládí. Charakteristickým rysem smrtelného objetí kostlivce a ženy je temné, morbidní pouto mezi sexualitou a smrtí či věčný konflikt mezi Erotem a Thanatem, mezi láskou (životem) a smrtí. Konkrétním příkladem může být obraz *Triumf smrti*, kde je žena svírána zezadu okřídleným kostlivcem, jehož lze také identifikovat s postavou padlého anděla, tedy samotného ďábla, který býval – jak známo – dříve světloňosem. Jedná se v celém kontextu Mulačova díla o důležitou postavu, ve

kteří se snoubí dobro a zlo, krása a ošklivost, dva protipóly, jež nemohou existovat jeden bez druhého.

Kostlivec – stejně jako lebka – je součástí ikonografických témat s moralistním obsahem, ale je také symbolickým prostředníkem mezi tímto a dalším životem. Lze ho tedy chápat v pozitivním smyslu jako metaforu fyzické smrti, hmatatelné svědectví našeho času zde na zemi a připomínku možnosti dalšího života po smrti, tedy vzkříšení. Tak se opět navracíme k výše zmíněné důležité složce Mulačova díla, kterou je nadsázka a humor, v tomto případě přítomné v postavách kostlivců zobrazených v typicky lidských pózách či groteskních kompozicích. Kromě jiného jsou to právě tyto postavy, které při čtení Mulačových obrazů vyvedou diváka propadajícího se do temnoty a beznaděje v ten pravý čas zpět na světlo a poskytnou mu novou naději. Naději, že na konci tunelu přeci jen nemusí být tma.

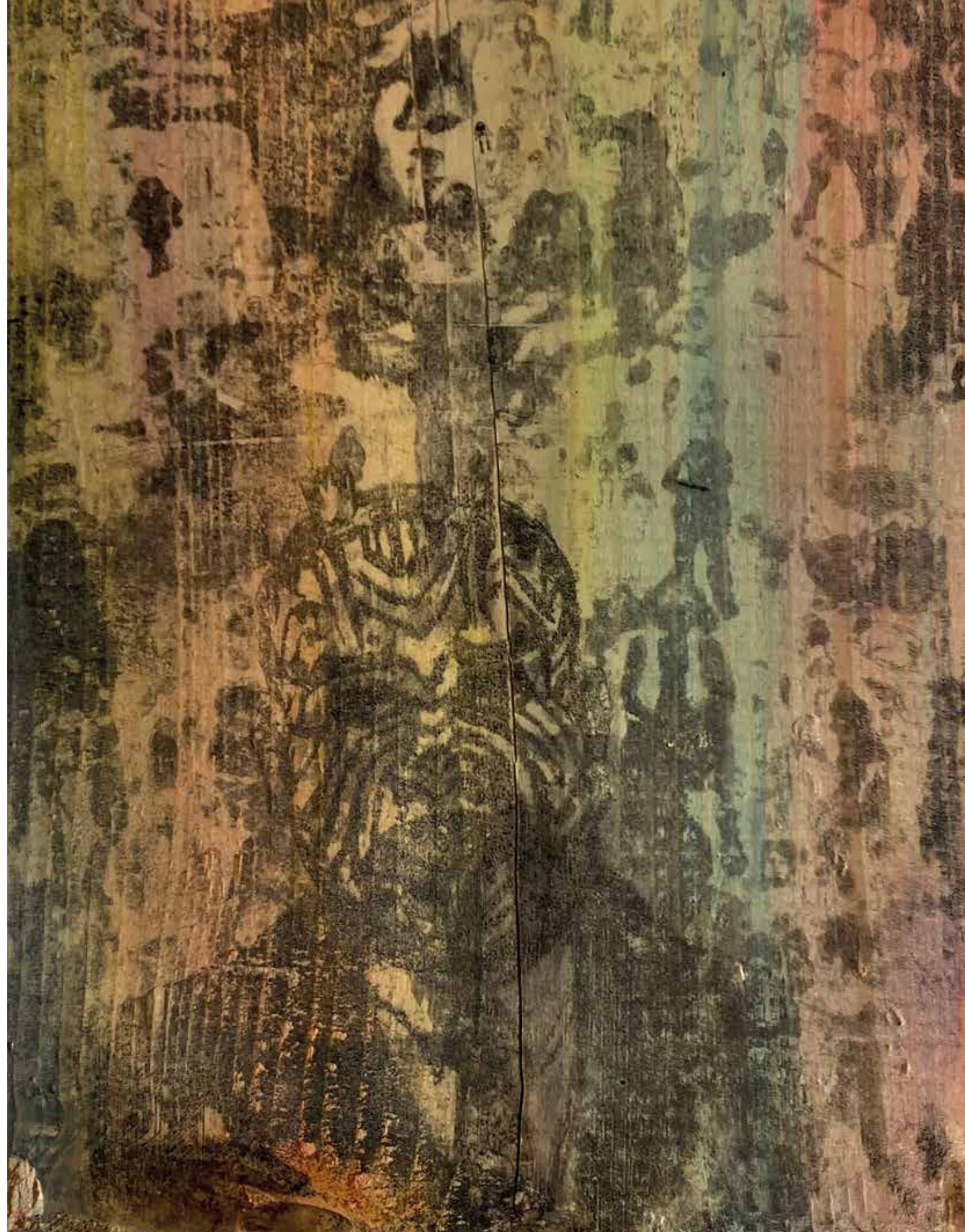
*Vpřed, Smrti, je čas plout! Vpřed, starý kapitáne!
Svou kotvu zvedněme, ta země nudí nás!
Necht' z vln a nebes tma jak inkoust černě plane,
ze srdcí, které znáš, nám prýští čirý jas!
Ó, nalej nám svůj jed, ať dodává nám síly!
Chceme se pohroužit, jak okoušíme ho,
v hloub, Peklo nebo Ráj – co na tom v této chvíli? –
v hloub hloubek Neznáma – pro objev nového!³*

Charles Baudelaire

1) Ladislav Klíma, *Velký román I – Soud boží, Pražská imaginace a Lege artis*, Praha 1992 (dle tiráže 1991).

2) Ty oslavují Smrt, vy slavné Vzkříšení. Charles Baudelaire, z básně Le Flambeau vivant. Baudelaire, Charles, *Le Fleurs du Mal*, Flammarion, Paris 1991, s. 91. V překladu Svatopluka Kadlece v Baudelaire, Charles, *Květy zla*, Státní nakladatelství krásné literatury a umění, Praha 1962, s. 82.

3) Charles Baudelaire, z básně Cesta. Baudelaire, Charles, *Květy zla*, Státní nakladatelství krásné literatury a umění, Praha 1962, s. 266.

◀◀ Pandemonium 121 - Samota
uprostřed davu / detail
2019-21 / 237 x 167 cm
kombinovaná technika
plátno

◀◀ Henri De Toulouse Lautrec
2013 / 25 x 30 cm
kombinovaná technika
plátno

◀ Démon 1
2022 / 16 x 12 x 8 cm
kombinovaná technika
dřevo

Pijačka v kostýmu
2020 / 29,7 x 21 cm
tužka, uhl
papír

S davem davu nauzdory

Rozhovor Kristýny Jirátové s Martinem Mulačem

o tom, jak hledá krásu v ošklivosti,
a jak se s armádou svých vyvolených
i zatracených potýká s davem.

KJ: *Martine, pokud svým uměním nechceš záměrně šokovat, co je tvým hlavním cílem?*

MM: Určitě mi nejde o prvoplánový šok. Koncept a směřování mé tvorby se neustále vyvíjí, například se tam nyní začíná více dostávat určitá parafráze na současný svět. V posledních dílech se už neobjevují jen vážné věci, ale i motivy, které to nějakým způsobem zlehčují, třeba dětské náměty nebo ve větší míře i portréty mých známých. V poslední sérii s názvem *Jdi a najdi se, život je krátký*, už nejsou jen pekelné tortury, ale objevují se tam další ikony i výrazná barevnost, je to takový neodekadentní pop. Není to ten extrém, který předtím hodně na lidi fungoval, teď je potřeba v tom více hledat. Stále tam zůstává pro mou tvorbu už přirozená přehlčenost. Je to podobný chaos, jako když si pustíš zprávy v televizi, které začnou válkou, vraždou, pátráním po někom zmizelém, pokračují skandálem v politice a ve světě celebrit a končí tím, že se v zoo narodil králíček, aby se divák na závěr uklidnil. Svým způsobem je můj obraz podobný rychlému přepínání televize. Důležitá je ale podprahová stránka té věci. Každé dílo by také mělo fungovat samostatně svou vizualitou, ať už se na něj dívá člověk z jakékoliv subkultury nebo úrovně vzdělanosti.

KJ: *Tvé obrazy jsou ale hodně založené na literatuře, neměl by tedy divák být pro chápání tvého díla alespoň trochu sečtělý?*

S tou literaturou máš pravdu, ale vlastně to není až tak podstatné. Obraz na každého nějak

působí, každý si v něm hledá známé věci. Ať už tě baví komedie, horor nebo dokument. Vybereš si a věnuješ tomu čas. Je to takový mozkomíšní guláš, svět, ze kterého máš uchované určité fragmenty. Rozhodně by moje dílo nemělo být bráno jen, že vůči něčemu vystupuju. Na obrazech jsou lidé, které osobně neznám, jako masoví vrazi, celebrity a podobně, a pak jsou tam ti, které potkávám, moji kamarádi, známí. Snažím se ukázat svět, jaký je, bez nějakého zbytečného přikrášlování. Divák to třeba může brát svým způsobem i jako varování. Je to ale neustálý tanec na žiletce, zda nějaký námět není už náhodou moc... Ale pro mě je to důležité, ty věci na mě působí a zároveň je to moje obrana a očista. Kdokoliv to může samozřejmě napadnout, ale není to prvoplánově dělané se záměrem šokovat.

KJ: *Není divu, že se někteří lidé tvým námětům brání. Ukazuješ jim, co se oni často ve svém životě snaží vytěsnit, tu odvrácenou stranu lidství.*

MM: Přesně tak. jde o detabuizování témat. Proč dneska jedou *True Crime Stories* a neustále se točí filmy o masových vrahách? Já už se touto tematikou zabývám minimálně třináct let a vidím, že je to pořád stejné. Lidé s tím mají stále nějaký problém, ale zároveň je to zajímavá. Jako to zakázané ovoce. A tyhle věci, které se občas snažíme vytěsnit, jsou nám nepříjemné nebo nás štvou, tak do umění patří. V lovecraftovském či klimovském smyslu – strach je nejsilnější emoce. Je pro mě důležité, aby tam byli na stejném piedestalu

tito lidé, v metru také potkáváš spoustu různých charakterů a nevíš, kdo má jaký příběh.

KJ: *Když se ještě vrátím k tvým očekáváním, opravdu ti u diváka stačí, když se na tvé obrazy dívá z vizuální stránky, nebo přeci jen požaduješ trochu důkladnější přemýšlení, což by souviselo i s divákovou alespoň základní orientací v daných tématech?*

MM: Dříve jsem asi více chtěl, aby lidé ty pro mě či společnost důležité osobnosti více vnímali, a to i z té literární stránky. Ale postupem času si říkám, že je důležité, aby umění k člověku mluvilo a ať si mluví, jak chce. Nechám to na divákovi. Lidé třeba znají pár lidí z obrazu a pak mají najednou tendence si ty další dostudovávat. To je super, když se o to někdo zajímá a jde více do hloubky. Začalo se také stávat, že se na obrazy více dívají i děti a hledají si tam nějaké svoje spojnice. Takže já už jsem v tom slevil, a naopak mě to mile překvapuje. Mám tam kontexty, které jsou pro mě důležité a zajímavé, ale přijde třeba člověk a vypíchne něco, co mě vůbec nenapadlo. Takže co od toho já chci je, aby to člověka bavilo. Protože když tě to nebaví vizuálně, tak ani žádné rozhovory nebo texty tě k tomu nedostanou. Musí to fungovat jako forma lásky. Vidíš sedmdesát obrazů a z nich jeden k tobě začne mluvit. Až pak si třeba zjišťuješ, co je to za autora, co tím myslel, jaká je to technika.

KJ: *Stane se i tobě, že se po nějaké době podíváš na svůj obraz a překvapí tě nějakým novým významem, který jsi v něm předtím neviděl?*

MM: Jasně – anebo jsem ho zapomněl! Nebo ho zjišťuji dodatečně. Pracuju sice hodně systematicky, ale zároveň je tam to rozhazování a chaos. Dostávám se do takové zvláštní magie intuice a automatické práce, kdy to беру hodně podle citu, a pak zjišťuji nějaké úplně nové spojnice mezi postavami, které jsem umístil vedle sebe. Tak mě stále baví se na to koukat a objevovat nové věci. To se snažím udržet, aby tam byla ta syrová různorodost a zároveň společná estetika a spojnice. Vlastně stále hledáš, obraz tě nenechá v klidu a neomrzí tě. Ideálně by měl figurovat místo té televize, zapálit si k němu fajfku, nalít whisky a hodiny na něj koukat. I když už mám nějakých sto dvacet obrazů pandemonií, stále mě to baví dělat. A skrze lidi, kteří v tom hledají to svoje, se ke mně dostávají nové a nové zdroje.

KJ: *Myslíš, že to někdy skončí?*

MM: Všechno jednou skončí! Zatím nevím,

ještě necítím tu přečerpanost. Postupně se to uklidňuje v tom, že už není tolik variant a spíš se to koncentruje do větších děl, kde už těch figur není padesát, ale třeba osm set nebo tisíc.

KJ: *Už nějakou dobu vnímám v tvém díle jako zásadní posun od dřívější práce výraznou barevnost. Co tě k těmto mnohdy až extrémním, neonovým barvám přivedlo?*

MM: Jelikož jsem ze začátku dělal především černobílou grafiku nebo kresbu, tak s barvou jsem byl opatrný. Už na střední škole mě neonové barvy lákaly, ale nevěděl jsem, jak s nimi pracovat. Pak jsem postupně zjišťoval, že i černá se dá namíchat a začal jsem se zajímat o technologii míchání odstínů barev. Přišlo mi to ale hodně ušedlé, upachtěné, víc jsem se na to zaměřoval, ale utíkal mi jiný obsah. Zjistil jsem, že potřebuju barvu rovnou z tuby, některé detaily jsou propracovanější, ale nejvíce mi to opět funguje v nějaké takové extrémnosti. Po radikálně černé a bílé jsem tedy začal používat neonky a najednou se ten obsah zjemnil. Nepůsobí to tak temně a přísně a spousta lidí na ty barvy reaguje. Cit pro barvy jsem asi vždycky nějaký měl, ale u té grafiky jsem ho tolik nevyužíval, teď se to vrátilo v extrému a začalo to nějak fungovat, i takovým popartovým warholovským stylem. Je to takové osvěžení. Jak toho dělám hodně, tak černobílá začala působit monotematicky a člověk je z toho unavený. Barva tě přiláká a při bližším pohledu najednou narazíš. Jako nějaký krásně trpytivý obaly na žvýkačky, se kterými pak do sebe cpeš plno chemie. Může tam být i taková reflexe na reklamu a pop, ty barvy fungují. Je to zjemnění, ale zároveň to může i působit dekadentněji a temněji, jako pouhé pozlátko, za kterým padají tuny hoven, zlatých, neonových.

KJ: *Tvou práci definuje baudelairovský názor, že skrze umění lze z ošklivosti vykresat krásu. Myslíš, že většinová společnost stále chápe umění tak, že by mělo být na první pohled krásné, nebo se už pochopení toho, že lze romantiku a krásu najít i v odporných tématech někam posunulo?*

MM: Popravdě moc ne. Proto je možná stále důležité toto ukazovat. Ta baudelairovská věta doprovází celou mou tvorbu, protože to je pro mě stále nejgeniálnější odpověď na všechno, protože hledat krásu v tom, co je krásné, to dokáže každý, ale hledat krásu v ošklivosti je náročnější úkol. A nemusí to být nutně interpretováno jako hledání krásy ve znetvořeném těle u silnice po autonehodě, je v tom hlubší myšlenka. Je důležité hledat krásu i v těch posledních věcech, jako

je smrt, sexualita, perverznost, obžerství, opilství, drogy. Hledat krásu v ošklivém je zajímavé i v tom, že je to zároveň takový zvláštní mesiášský impuls, který možná vede k větší vnímavosti diváka i v běžném životě. Svět je přehlcený a společnost neponaučitelná, takže i ty historické odkazy jsou důležité neustále připomínat. Podobná témata se paradoxně stále řeší v literatuře či ve filmu, ale ve výtvarném umění jsou pořád brány zvláště, stále to někoho burcuje k extrémním reakcím. Myslím, že tedy má smysl tyto věci stále otevírat. A umění přece nemá sloužit pouze krásným věcem. Já se v tom držím baudelairovské filozofie, a jak se Baudelaire modlil k Poeovi, tak já se každý den modlím k Baudelairovi a k tomu jeho citátu. Souzním také s Munchem, který říkal, že vysvětlit obraz je prostě nemožné, že ho nevysvětlíš lépe, než jak ho namaluješ. A co máš malovat? Proč by zobrazení mrtvého dítěte mělo být a priori špatně? Je úkol umělce malovat kytičky? Mé umění je zrcadlo, ve kterém se všechno ze mě odráží. Zároveň je tam spousta odkazů na soudobou společnost.

KJ: *A jak se cítíš v souvislosti s tím vším v současném uměleckém nebo i galerijním světě?*

MM: Uměním se zabývám odmala a aktivně od konce základní školy. Je to takové uvědomění si. Přišlo mi vždycky normální dělat furt, kreslit, hledat si k tomu informace. A říkal jsem si, že to někdo jednou uvidí a ocení. Jedna možnost je, že jsi jako světlice, která zasvítí, ale rychle zhasne, anebo to ukecáš tím, že to děláš dlouho a lidé tomu začnou věřit. Tak nějak jsem to viděl. Pak tě vyplivne škola a najednou potkáš realitu. Mě to ale asi přivedlo k tomu ještě přitlačit. Hodně jsem se vždy pohyboval v punkové subkultuře a jak psal Johnny Rotten, že punk zničily kožené bundy, tak je to pravda. Veškerá ta uniformovanost a poučky a názory, jak má umění vypadat, to je možná ten baudelairovský zmar, tam dojdeš jen k tomu, že vše je k ničemu, nic není než marnost. Tak se prostě snažím třeba i pár let, aby mi výstava klapla a aby to něco rozproudilo a vzbudilo. A to se děje, lidé na moje věci, ať už pozitivně nebo negativně, reagují.

KJ: *Nikdy ze své cesty tedy pod nátlakem třeba i kupního trhu neuhýbáš?*

MM: Ať chceš nebo ne, tak pro lidi to umění částečně děláš, jinak je to diletantismus a tvoříš si do šuplíku, což nechceš. Potřebuješ dostat reakci, jinak jsi jako hudebník, který nekoncertuje. Také si ale často připomínám váchalovskou cestu, známý název jeho biografie *Nejlépe tlačit vlastní*

káru sám. Občas zjistíš, že na strašně moc věcí si člověk sám odpovídá a je s tím sám se sebou. Asi bych vlastně chtěl, aby o tom umění lidé více přemýšleli. Spousta lidí bere umění jako business, často dochází k uvědomění, že je to prohnilé, že se kritika společnosti od antiky vlastně nemění. Samozřejmě se musíš také nějak živit, ale já jsem v tom umění pro absolutní volnost a jsem v tom dost nekompromisní. Člověk se občas cítí opomíjený, ale asi má vše svůj důvod a čas. Snažím se, aby to bylo přirozené a pravdivé.

KJ: *Každý člověk by měl mít nějaký ventil, který mu pomáhá dostat se z každodenních problémů, strachů a podobně, někdo sportuje, někdo tvoří... Ty se vypořádáváš se svými vlastními strachy a děsy skrze své umění, svou práci bereš jako jeden z léků proti marnosti a stavům deprese, za únik ze zkaženého světa. Pomáhá to?*

MM: Je to pro mě taková forma meditace. Jelikož nevydržím moc dlouho v klidu, jsem hodně roztěkaný, což už odmala vychází z ADHD, dyslexie a podobně, tak mě to vždycky táhlo k umění. Hodně jsem zlobil, míval jsem zabavené hračky a zůstávala mi tužka a papír. A tak jsem zjistil, že je to vlastně pro mě úplně nepřirozenější ventil, že se tím dokážu uklidnit. Je to i určitý druh drogy. Závislost je další věc, kterou v tvorbě řeším. Všichni jsme závislí, ale chce to mít závislost zdravou. A mě ten můj částečný workoholismus očisťuje. Zároveň je to možná určitá forma vzkříšení, která mi pomáhá se s věcmi nejlépe vypořádávat. I když tu temnotu ze sebe nikdy nevyndáš, protože ji tam prostě máš. To jsou věci, které se ti rodí už v dětství, zájem o tajemno, mystično, strašidla, historické vraždy. Babička učila literaturu a historii, tak mi vyprávěla tragické příběhy králů a podobně. Vždycky mě ty záhadné příběhy týkající se smrti přitahovaly.

KJ: *Mohl bys ze svého neuvěřitelného množství inspiračních zdrojů jmenovat ty nejdůležitější?*

MM: Co se týká historických období, hodně se vracím k dekadenci přelomu 19. a 20. století, ale baví mě určité věci i v antice, gotice, baroku... Rozhodně nemohu opomenout Goyu, Rembrandta, Dürera, Bosche, Ropse, ale i Váchala, Kubina, Dixe, Grosze. V současném umění je pro mě důležitý Petrbok, Gerboc, Bolf, Štipl, Štorm, těch lidí je opravdu hodně, nechtěl bych někoho opomenout. Bratři Chapmanové mě hodně baví nadsázkou a přesahy, také Serrano, Gilbert a George... Z literatury samozřejmě Klíma, Poe, Baudelaire, Maupassant, Rimbaud, Verlaine, Orten, Gellner, Hlaváček, je to obrovské množství.

Za filozofii Nietzsche, ale řadím k ní i mého souseda Jamese Colea nebo Rezníka. Kdo je z nich u mě přítomný stále, jsou Klíma, Poe a Baudelaire, ti jsou pro mě nedosažitelní, jednoduše neinterpretovatelní a o to víc je mohu studovat.

KJ: *Určité věci se dají zobrazit na základě studia historie či literatury, ale něco je jistě potřeba si prožít na vlastní kůži.*

MM: Samozřejmě, zkušenost je nepřenositelná. Určité emoce, pocity a stavy je potřeba si prožít v maximální formě, jinak je to umělé a postrádá to opravdovost. Někdy také v tom, co jsi zažil či viděl, dále pracuješ s představivostí.

KJ: *Ve tvých obrazech vedle sebe těsně koexistuje dobro a zlo jako dva nerozlučné protipóly (to se projevuje mimo jiné i v zobrazování hrdinů a zločinců či bastardů na jednom společném výjevu). Stane se, že tam dobro někdy úplně chybí?*

MM: Kdysi řekl William Blake, že je mnohem zábavnější dělat peklo než nebe. Já si radši hezké věci užívám, nepotřebuji malovat, jak se válím ve vířivce nebo v bazénu, radši si to užiju. Dobro ale zároveň v mé tvorbě nechybí.

KJ: *Od našeho prvního většího rozhovoru (2017) uběhlo téměř šest let. Když přemýšlím, zda ses nějak změnil, tak jedna změna se určitě týká tvého zevnějšku. Když jsme se tenkrát potkávali, vypadal jsi téměř pokaždé jinak (například, co se týká barvy a střihu vlasů). Teď jsi se určitým způsobem uklidnil, ustálil. Troufnu si říci, že na tuto tvou stránku má určitý vliv žena. Což je jedno z důležitých témat v tvé tvorbě. Celkem dobře se na něm dá pozorovat tvůj osobní vývoj. Můžeme u tohoto tématu chvíli zůstat?*

MM: No jasně, ženy mohou za všechno... v dobrém slova smyslu!

KJ: *Původně ve tvém díle figurovala žena jako někdo, kdo krutě manipuluje mužem a ničí ho, tedy její temná zvrhlá stránka. Když přišla do tvého života Bára (Barbora Bieýlonovič), obrazy žen dostaly větší hloubku i určitou jemnost.*

MM: Přestala tam být asi ta zapškllost. Myslím, že na obrazy žen i teď více lidé reagují. Jak říkáš, dostala se tam určitá jemnost, možná jsou pro někoho ty obrazy příjemně vzrušující. Některá třeba potetovaná žena může působit jako pornoherečka, ale důležité je, aby ty ženy byly samy sebou. Opět se jedná o hledání krásy v ošklivém. Díky mému dlouholetému vztahu s Bárou, i tomu, že také maluje, se občas na té tematice zaseknu. Nikdy neopouštím tu extrémní formu,

ta je vždy důležitá, neboť vše má dvě strany mince, nic není jen dobré nebo zlé. Zkrátka to dělám tak, jak to vnímám a cítím, u žen i u portrétů. Nesnažím se o nějaký obecný ideál krásy. Já ho v tom sice vidím, ale líbí se mi, co vše si v tom lidé hledají.

KJ: *Co všechna ta moč a zvratky, které se nejčastěji na obrazech objevují právě v sériích s postavami žen? Můžeme to například v symbolické rovině vnímat jako vyměšování něčeho zlého?*

MM: Určitě ve smyslu starých filozofických výkladů melancholie, že odchází z těla žluč a tím se čistí. Zároveň tam mohou hrát roli různé drogy či obskurní soutěže v přežívání se, ale já to vlastně ani nevím. Přišlo to tam nějak spontánně, jsou to činnosti, které chce většina lidí dělat samostatně, ulevit si. Nechceme, aby nás u toho někdo viděl, a přitom jsou to naprosto přirozené věci. Jsou to vlastně takové rituály. Když se podíváš do historie, tak takové náměty najdeš u Holbeina, Rembrandta, Brueghela, Dürera. Je to přirozené a zároveň je to stále tabu.

KJ: *Dalším tématem, které se prolíná celou tvorbou, je téma smrti a pomíjivosti. Jedna aktuální série se nazývá Dead a představuje nejružnější druhy mrtvých zvířat, přenesené pomocí otisků či osprejovaných obrysů na plátno. Jak dlouho se touto sérií zabýváš a jak se vyvíjí?*

MM: Začalo to vlastně vznikat úplně spontánně. Bývalá přítelkyně našla někde u popelnice páreček pískomilů a vzala si je domů, zanedlouho jsme jich měli doma dvacet. Někteří z nich přirozeně umírali, tak jsem si nejdřív mrtvolku kreslil, pak jsem si dělal šablony a pak jsem ji zkusil osprejovat. Zajímal mě ten ornament. Ta série je zajímavá v tom, že jak všude vycházím z kresby, tak tady tu svou kresbu nepoužívám, nebo ji používám jinak, je to otisk, grafika. Pak jsem se k tomu vrátil po pár letech za covidu, když nám kočky začaly nosit velké potkany. To je úplná fascinace smrtí, nejdříve se té mršiny lekneš a pak jsi fascinován. Začal jsem hledat cestu, jak to reprodukovat. S otisky mrtvých těl se už dávno v historii pracovalo, dělaly se posmrtné masky, pohřební portréty, jde i o určitou fascinaci v kontaktu s mrtvým tělem. Tak dělám tu sérii jakožto poctu smrti a mnoho lidí na to reaguje, protože je zajímavá především proces vzniku.

KJ: *Právě ten vznik je na tom nesmírně zajímavý už z toho důvodu, že si sám nemůžeš určit čas, kdy takové dílo vytvořit. Zároveň se vizuálně do tvého díla dostalo něco úplně nového.*

MM: Přesně tak, je to úplně jiná očištěná forma. Co se týká toho procesu, člověk tady pracuje i s určitou leností, protože si to opravdu nemůžeš naplánovat. Ve tři ráno jedeš autem a vidíš u silnice sraženou kunu. Je ti jasné, že pokud s ní chceš pracovat, tak jí vezmeš a nemůžeš si ji měšíc nechat v ateliéru. Musíš pracovat ihned a velmi rychle. Vnímám to také jako poctu té mrtvé bytosti, která by jinak skončila někde v kafilérce a nikdo by o ní nevěděl. Nebo si třeba zhmotníš kočku, která ti umře. Váchal si zvířata vycpával. Je to velmi citlivá věc, to zvíře mi poslouží v mé tvorbě, já ho zvěčním a zakopu v hrobečku na zahradě. Dělán k tomu i autorské sešitky, kde si píšu, jaká kočka co přinesla nebo kdo mi jakou mršinku věnoval. Sousedce jsem zpracoval její mrtvou slepici a jí se vlastně ulevilo. Vidím to i u dětí, že najednou tu smrt vnímají jinak.

KJ: *Tak se s tím do tvého díla dostává příroda, v tomto případě fauna. Jakou jinak roli hraje ve tvé tvorbě příroda či krajina?*

MM: Není to úplně moje parketa. I když mám rád krajinu, tak mě to neláká, nezhmotňují se mi tam tolik obrazy. Nemá to pro mě potřebnou sílu. Necítím tam pnutí dávat to na plátno. Někde se krajina samozřejmě objevuje, ale spíše jako doplněk.

KJ: *Nicméně ta příroda se tam přesto dostává, i když v takových trochu bizarních formách, ať už je to série Dead, nebo další série, tentokrát květin. Jak dlouho děláš květiny a lze tam najít něco více, než klasické odkazy vanitas a pomíjivosti?*

MM: Trochu to vlastně navazuje právě na Dead – fauna / flora – sem tam se i v těch květinách vyskytuje nějaká mrtvolka. U *Dead* se stále snažím, aby dané zvíře bylo na plátně nějak reflektováno, třeba se tam zachytí nějaké chloupky, krev, má to tu patinu. Ale u těch kytek jsem si řekl, že to bude spontánní svoboda, že si u toho odpočinu, nechtěl jsem se tím svazovat. Většinou je to směsice kytek, které ani nerozpoznáš, některé si vymyslím, někde se objeví i hlavy či obličej. Ten celkový vizuál není vystavený na vykreslenosti a detailu. Možná právě tam cítím to největší splynutí s přírodou a svobodou.

KJ: *Co tě tak přitahuje na tom neustálém opakování motivů? Na tom, že vytvoříš portrét někoho a ten neustále opakuješ. Co tě v tom tak pohání, že tě to nepřestane bavit?*

MM: Je to pro mě vždycky překvapující, je to zároveň hra, přepis může být vždycky jiný, obličej mohu dělat na různé způsoby a dostat se do té

pravé formy daného člověka někdy trvá. Někdy udělám jednu kresbu, párkrát ji zopakuji a už do ní nesahám, jindy mám tendence tu kresbu stále pozměňovat, deformovat, dávat jinou barevnost, jiné světlo, nalepit tam vlasy... Je to hodně multifunkční, otevřená práce.

KJ: *Zároveň rád experimentuješ s materiálem, formáty a podobně.*

MM: Ano, někdy musím udělat třeba dvacet variant, než najdu tu správnou, než najdu podstatu toho člověka. Do toho mě neustále napadá spousta věcí, to je ten můj chaos. Stále ten portrét posouvám dál, dostávám se hlouběji, nestále se to vyvíjí. Rembrandt si se svým autoportrétem vystačil celý život a je to také různorodé. Zároveň tam dávám sebe, což je ona psychologie portrétu, nejde jen o tu podobiznu. Experiment se odráží i ve velikosti děl, kdy nejmenší portrét má třeba 2 mm, ale může být i nadživotní.

KJ: *V poslední době ses také hodně zaměřil na výrobu dřevěných, někdy ručně vyřezávaných ráků. Rámům se v současném umění moc lidí nevěnuje. Tvým Pandemoniím to dodalo další důležitou úroveň.*

MM: Když obraz zarámuji, dostane takový zvláštní sakrální prostor a vážnost. Jak říkáš, je to věc, kterou dnes nikdo moc nedělá, je to další odkaz na Váchala, zároveň je to blízké starým barokním obrazům schovaným někde v kostele. Je to pro mě také prostor, kam mohu umístit tváře, vyřezávané figury nebo další zmenšeninu obrazu, která se opakuje a ještě víc tě přehlčuje. Rám je také ohrádka, určitý mantinel, ve kterém se ti ty postavy pohybují. Vlastně je tím uzavírám, chaos se scelí, objeví se určité hranice a najednou lze celé dílo více vnímat jako nějaký artefakt a nejen z pohledu toho, co je na něm zobrazeno.

KJ: *Pro svá Pandemonia se inspiroješ v obrazech Hieronyma Bosche, ale samotný název cyklu vychází z knihy Ladislava Klímy Utrpení knížete Sternenhocha, kde jsou velmi působivě popsána úrovně pekla – pandemonia. Cítit je tam také určitá fascinace davem. Jak postupuješ při tvorbě takového obrazu, kde figuruje obrovské množství postav? Sázíš je tam náhodně, nebo je v tom nějaký systém?*

MM: Tak i tak. Snažím se, abych se neopakoval, což je občas hodně těžké. Ze začátku jsem si všechno vyměřoval, pak skládal, zrcadlově otočil, přetisknul... Teď mám třeba část vymyšlenou a pak se dostanu úplně do transu, vezmu šanon xeroxů a výstřižků a různé si to zkouším, dostanu

se občas k přílišné estetizaci, tak to natřu lepidlem a prostě to někam nalepím. Dělam si na sebe i různé naschvály, někdy to více promyslím, jindy používám, co bych jinde nepoužil, abych se stále něčím překvapoval. Je to zábavné, jak se to proměňuje. Už pracuji i s další technologií, že si nechám danou kresbu digitálně přetisknout, dostanu polotovár plátna a třeba dva měsíce to nechám být, až přijde ten správný impuls s tím něco dělat.

KJ: *Koho ze svých postav na obrazech bys chtěl nejvíce potkat osobně? Zkus vybrat jednoho.*

MM: Tak to je v tom množství velmi těžká otázka. Ale nejvíc asi Hieronyma Bosche.

KJ: *O čem by sis s ním chtěl popovídat?*

MM: O obrazech, o pandemoniích. Mně by se líbila scéna, kdybychom se prostě potkali u mě v ateliéru, dali vedle sebe naše pandemonia a povídali si o tom. Stejně tak by bylo takové setkání hezké s Poem, Baudelairem... Ale jako první mě napadl Bosch, protože ho od začátku nešlo nemít rád. Je to pro mě asi osobnost číslo jedna. I tím zvláštním životem, kdy, jak si tak představuju, sbíral různé bizarní předměty, pak třeba sledoval rybí trhy, kde viděl všemožné věci, pak zavřel okno a prostě to dal na plátno. To je další téma, o kterém bych se s ním bavil, kde bere tu inspiraci.

KJ: *Jak vnímáš pojem „vzkříšení“ ve vztahu k tvé tvorbě?*

MM: Dá se to opravdu aplikovat na strašně moc věcí, které dělám. V sérii *Dead* či květinách dáváš život a také jiný odkaz něčemu, co je mrtvé. Další je vzkříšení v portrétech lidí, kteří už tu nejsou nebo jsou opomíjení. S Jičínem je přímé propojení v postavě Váchala, který zde měl první výstavu, a také má oblíbená básnička Irma Geislová tam má hrob. Tím, že na výstavu umístím jejich portréty, které pak muzeu chci věnovat, vzkřísím jejich odkaz. Vzkříšení na mě působí zároveň nábožensky i okultně, beru to jako nový život. Vzkříšení se mi líbí obecností i vlastním obsahem. Každý chce zažít nějaké zmrtvýchvstání. A zažívá ho denně, denně umíráš, když spíš, a vzbudíš se a zase se vzkřísíš a zase vidíš, jak je to marný a složitý a už se těšíš, až večer umřeš... A energii znovu a stále dokola potřebujeme vzkřísit, je to univerzum, to se mi na tom líbí.

Martin Mulač a idea dekadence

Otto M. Urban

Snad nikdy dříve se v dějinách nediskutovalo o všeobecném úpadku mravů, vkusu a duchovnosti, jako tomu bylo v posledním desetiletí. V současném světě není nic natolik šílené, aby se to dalo s určitostí popřít. Přelom milénia charakterizoval uměle vyvolávaný pocit ohrožení, média se předháněla v katastrofických scénářích a temných vizích kolapsu. Globální svět se stal ohroženým místem, plným strachu a úzkosti. Počátek nového století je obdobím neobvyčejné změti hodnot dobou extrémů. Média dlouhou dobu zcela ovládala reality show, zasahující i do nejintimnějšího soukromí, často totálně degradující lidskou důstojnost. Realita a reálnost jsou také jedněmi z charakteristických pojmů prvního desetiletí. Ve všech možných ohledech žijeme ve společnosti krajností. Iluze nekonečného ekonomického růstu, stejně jako obsesivní zdolávání sportovních rekordů jsou pohybem v krajně nebezpečném prostředí.

Řada děl Martina Mulače vyvolávala, a stále při svém vystavení vyvolává protesty, a proto bývají označována za skandální a jejich autor je označován jako skandální umělec. Relativně často se také objevuje adjektivum kontroverzní, tedy dílo i umělec. Oba pojmy jsou ale velice obecné, v umění neexistuje nějaký styl či směr, který by sám sebe takto označoval, či byl dokonce takto označován kritiky a historiky umění. Není žádná škola skandalistů či manifest kontroverzního umění.

Jako skandální či kontroverzní lze spíše označit reakce na taková umělecká díla. Často by se

místo pojmů skandální a kontroverzní mohlo spíše napsat: diskusi otevírající, citlivá, odvážná, neobvyklá, odkrývající (nezakrývající), otevřená, odlišná. Díla, která pracují pouze s předpokladem skandálu jako s jediným smyslem a účelem uměleckého díla, jsou předurčena k postupnému zapomenutí. Dějiny umění, především po roce 1945, jsou přeplněny informacemi o všemožných skandálech a kontroverzích. Jen nevýznamná část z nich je však součástí dějin umění dodnes.

Martin Mulač si vybírá cestu, jejíž smysl je často neznámý, cestu, jež láká i svým nebezpečím. Hledá a nachází dosud neviděné obrazy, které znovu a znovu otevírají vlastně nekončící diskusi o samotném smyslu a významu umění. Sexualita a úzkost jsou dvě klíčová témata současné dekadence, kterou tak vlastně zpětně spoludefinují. Jsou často spojeny a provázány i s dalšími tématy, vždy však vycházejí z vyhraněného postoje umělecké individuality.

Mají však Mulačovy ponory do temných hlubin lidské duše, respektive jejich zobrazování, nějaký zvláštní význam v současné civilizaci? Zcela jistě ano, obohacují mozaiku uměleckých projevů současného světa a přispívají tak k jeho hlubšímu poznání. Fakt, že je dnes někdo schopný naši současnost popsat s takovou přesností a krutostí jako Martin Mulač, je velice osvěžující a dává umění opět nějaký smysl. Mučení nikdy nekončí.

◀◀ Pandemonium 119 (detail)
2023 / 50 x 40 cm
kombinovaná technika
karton, dřevo

◀ Edgar Allan Poe - Černý kocour (detail)
2020 / 110 x 90 cm
kombinovaná technika
plátno, dřevo

Kočka I ▶
2020 / 60 x 80 cm
kombinovaná technika
plátno

Aiwass Martina Mulača¹

Martin Gerboc

V kontexte súčasnej figurálnej grafiky a malby sa mi práce Martina Mulača strácajú v akomkoľvek systéme logických príčin a dôsledkov súčasného myslenia, svojou existenciou navyše pôsobia ako úplný anachronizmus na rebríku pragmatického vývoja ideí hrdo označovaných ako umenie, ich štruktúra je viac ako klasickou štruktúrou, zrejme plány, očakávané kompozície, námety dávno videné, epika prežitá a vizuály tlačiace sa pred oči na prvý efekt, telá internované medzi hranice úzko špecifikovanej vizuality a „obmedzeného“ slovníka. Navyše zrejme odkazy na literatúru a vizualitu obdobia dekadencie tieto práce internujú do polôh striktno ohraničených záujmom konkrétnej, uzko špecializovanej skupiny divákov. Napriek týmto skutočnostiam sú ale grafiky a malby Martina Mulača ostro prítiahľivé a ich zrejma poloha ich práve týmito tvrdeniami posúva do polohy ťažko prehliadnuteľnej výlučnosti. Kde teda hľadať korene ich neprehliadnuteľnosti? Ich intepretácie by mohli siahať od estetických teórií symbolizmu a dekadencie prelomu 19. a 20. storočia, Kantových romantických teórií, Foucaultových textov o internácii a vylúčení, ale aj nacistických teórií a ideológií o predurčenosti konkrétneho typu človeka, religiozity a náboženských konotácií ku konkrétnym polohám subkultúrnych fenoménov fetišizmu, sadomasochizmu, BDSM, hard coru, extrem body artu, erotografománie, voyerizmu, skatofílie, frotérizmu, troilizmu, urofílie, koprofílie, pissingu, statuofílie, hierofílie, oculofílie, koprofílie, dacryfílie, antropofagolagnie, tergomastie, tetovania, implantácie, modifikácie, piercingu, scaryfikácie, brandingu atď., vo všetkých týchto polohách sa projektuje nová estetická kategória,

pri určení ktorej je konkrétna vizualita len jednou z mnohých, možno dokonca menej podstatných skutočností. Navrstvenie momentov vzrušenia cez vizualitu, jej permanentné množenie a násobenie, vyjadrenie a predostieranie jej variovaných podôb v serálových vizualitách, ich ustavičný tlak pred oči diváka napálený v prvom pláne obrazovej plochy, de facto odsúvanie polohy umenia a jeho prekryvanie prioritnejšími témami sexuality, libertinizmu, morbidnosti a inakosti. **I adore Thee, King of Evil, by the body Thou hast fashioned in the likeness of a Devil, by its purity impassioned I adore Thee, King of Evil! I adore Thee, Lord of Malice, by the soul that Thou hast moulded lovely as a lily-chalice to the sombre sun unfolded. I adore Thee, Lord of Malice! By its thirst, the cruel craving for things infinite, unheard-of, Dreams devouring and depraving, Songs no God may guess a word of, Songs of crime and songs of craving. By the drear eyes of the devil Bleak and sterile as they glitter I adore Thee, King of Evil, with these lips, as dry and bitter as the drear eyes of the Devil! I adore Thee, I adore Thee, I abase myself before Thee, by the spells that once awoke the Lust of Chaos I adore Thee, I adore Thee, I invoke Thee, I adore Thee, King of Evil, by the body Thou hast fashioned in the likeness of a Devil, by its purity impassioned I adore Thee, King of Evil! Thou spiritual Sun! Satan, Thou Eye, Thou Lust! Cry aloud! Cry aloud! Whirl the Wheel,**

O my Father, O Satan, O Sun! Thou, the Saviour! Silence! Give me Thy Secret! Give me suck, Thou Phallus, Thou Sun! Satan, thou Eye, thou Lust! Satan, thou Eye, thou Lust! Satan, thou Eye, thou Lust! Thou self-caused, self-determined, exalted, Most high! Thou spiritual Sun! Satan, Thou Eye, Thou Lust! Cry aloud! Cry aloud! Whirl the Wheel, O my Father, O Satan, O Sun! Thou, the Saviour! Silence! Give me Thy Secret! Give me suck, Thou Phallus, Thou Sun! Satan, thou Eye, thou Lust! Satan, thou Eye, thou Lust! Satan, thou Eye, thou Lust! Thou self-caused, self-determined, exalted, Most high! Now this word Sabaf, being by number Three score and Ten, is a name of Ayin, the Eye, and the Devil our Lord, and the Goat of Mendes. He is the Lord of the Sabbath of the Adepts, and is Satan, therefore also the Sun, whose number of Magick is 666, the seal of his servant the Beast ako káže rituál Satana, ako káže Liber Samekh being the Ritual employed by the Beast 666 for the Attainment of the Knowledge and Conversation of his Holy Guardian Angel during the Semester of his Performance of the Operation of the Sacred Magick of Abramelin the Mage. Prepared An XVII ! in 6° f at the Abbey of Thelema in Cephalœdium, by the Beast 666 in service to Frater Progradior too which is added Liber VIII; Being the Ritual revealed in the Vision of the Eighth Æthyr for the Attainment of the Knowledge and Conversation of the Holy Guardian Angel..., otupenie tu funguje ako očista a extrémna inakosť ako nový zákon! Odklon od viery už nie je podmienený nijakými intelektuálnymi konvenciami, nie je zaťažovaný nijakým súborom doktrín ani pravidiel. Uplatňuje si vlastné skúsenosti a je podmienený

prioritami osobnej empirie. Prijíma teológiu nového osvietenstva uprednostňujúceho emóciu „kontaktnej“ chvíle pred rôznosmerným dejom, charakteristickým pre akýkoľvek intelektuálny proces. Duchovno spája s vášňou a vášň verifikuje cez hmotný svet. Tvrdí a pragmaticky memoruje slová vytvárajúce rituál, slová vytvárajúce neprehliadnuteľnú hymnu úpadku a povznesenia. Pojem rituálu je navyše v prácach Martina Mulača v priamych konotáciách k pojmu oltáru, prostredníctvom ktorého dávno zadefinovanej ikonografie projektuje svoje obrazy: oltáru s pevnou, až ikonopisecky budovanou hierarchiou postáv a kompozícií. Predmetom viery tu nie je Boh ani Satan, hoci jemu je určené obetné miesto týchto obrazov. Aiwass! Votrelec! Jakin! Lucifer! Thelema! Belfegor! Satan! Thelema a Liber AL vel Legis! Aeon! Asmodeus! Leviatan! Tanach! Sét! Práve seriálové opakovanie udalostí a vizualít tu dokazuje svoju anestetickú hodnotu, prináša doslova anestézu vedúcu do očistca, vedúcu k tej forme otupenia, ktorá je schopná potlačiť vizuálne vnemy a priblížiť epiku, dej, náraciu, príbeh, doslova stav, doslova dej nezaťažený akoukoľvek (hoci permanentne prítomnou) estetizáciou. Vzrušenie prichádza cez pohľad na obraz, a jeho prežitie v zabudnutí na vlastné estetické kategórie, prichádza z nezvratnou náklonnosťou pozorovať ľudí, sledovať ľudí, sledovať ich sexuálny akt, intímne situácie, a v náručí všetkých pozitívnych deviácií týchto aktov, v tejto tichej a nemej pozornosti blízkej vzrušujúcim textom Klossowského a Batailla, privádza Martin Mulač diváka k masturbácii, k onanii, k sebaukájaniu, k mokrým plachtám a k pohľadu na obraz so stratou akýchkoľvek referenčných bodov k územiu „umenia“. Práve v tomto bode sa rodí veľká príťažlivosť jeho prác a práve preto patrím do obradného zástupu jeho fanúšikov aj ja. Sú sliediči, ktorí sa nikdy nepovznesú mimo hraníc prijateľného, a sú apoštoli roznášajúci vieru v inakosť, ktorým je dané počúvať Aiwass a projektovať novú rozkoš z videného. Amen.

1) Poznámka autora: Aiwass je meno pre hlas, ktorý sa prihovárал anglickému okultistovi Aleisterovi Crowleyemu od 8. do 10. apríla 1904.

Neodekadence ve výtvarném díle Martina Mulače

Kamil Princ

Historik Eric Hobsbawm označil 20. století za „století extrémů“, a to pro své překotné ekonomicko-politické změny a vzestup zhoubných ideologií typu komunismu, nacismu a fašismu. V umění bychom minulé století mohli nazvat „stoletím modernismu“ se vznikem avantgardy a konceptualismu, jež spálily pomyslné mosty a vzeprly se předchozím konvencím. Byl to pád Bastily zažitých tradic, kdy se umění prométheovskými přikované ke skále náhle oprostilo od předchozích estetických hledisek. Jak ale nazvat umění století jednadvacátého? Vzhledem k množství svérázných, silně individualistických a nezřídka kontroverzních autorů bychom tuto éru mohli nazývat „stoletím monster“.

Stejně tak dřívější umělecký proud dekadence „konce století“ (fin de siècle) prodělal vývoj k dekadenci „počátku apokalypsy“ (début de l'apocalypse). Dekadence se rozčlenila na četné odnože (makabrismus, myslivecký realismus, folklorní horor...), které bychom mohli souhrnně označit termínem „neodekadence“. Neodekadence je modernizovaná a do krajnosti dovedená dekadence v rozličných variantách, kdy dochází k nadužívání motivů smrti a erotična, v nichž jsou nalézány skryté estetické kvality. Potěcha z disturbance normalizovaného vkusu sinusově osciluje s bolestí pramenící z konfrontace mezi hostilním světem ab extra a rozčarovanou duší ab intus.

Jednou z nejvýraznějších osobností „století monster“ a moderní „neodekadence“ je právě Martin Mulač. Bez jakéhokoli hyperbolizování lze konstatovat, že Mulač je jediný „eugenicky

čistý“ dekadent ve výtvarném umění současnosti. Morbidním námětům se věnuje prakticky od počátku své umělecké kariéry, a ačkoliv jeho tvorba zahrnuje rozličné motivy a grafické techniky, neustále orbituje kolem chorobných a temných témat typu smrt, perverze, bolest, smutek, násilí, šílenství, zlo, drogy, okultismus apod. Kde jiní neúspěšně hledají svůj autentický výtvarný styl a ztrácí čas s experimenty vedoucími do slepých uliček, tam systematický Mulač na svých obrazech takřka religiózně realizuje Březinovo *Mysterium zmaru* z jeho tajemných *Tajemných dálek*. Mulačova tvorba je jedno velké rekviem za smrt Nietzschem pohřbeného Boha.

S totožným zápalem, s jakým dominikánský mnich Fra Angelico maloval svá četná Zvěstování, Mulač zpodobňuje opilé močící prostitutky s obnaženými genitáliemi. Nejde však o apriorní snahu šokovat. Podobně jako Gustave Courbet ztvárnil na své slavné olejomalbě *Původ světa* detailní pohled na odhalenou vulvu nahé ženy, ani Mulač puritánsky nezakrývá dámské přirození fíkovým listem. Ba právě naopak – skryté činní zjevným a vytěšňované staví do popředí. Což snad potřebuje výtvarné umění další cudné madony a idealizované Venuše? Pozitivní hodnoty ve své vyčerpanosti dávno degradovaly na úroveň kýče, tudíž je nanejvýš logické započít s apoteózou hodnot negativních. Dobro a zlo jsou ostatně pouhý sociální konstrukt, mnohdy založený na zpátečnických předsudcích a omylech.

Zobrazování negativních věcí v pozitivním světle je pro Mulače symptomatické. Nízká témata hříchu těla a mánie duše zpracovaná

vysokou formou metafor, přesahů a kulturních referencí. Autorova erudice a detailní znalost osobností z prostředí kriminality, sexuálních deviací, narkomanie, mafie, spiritismu, satanismu, ale i klasického umění, je vskutku úctyhodná. Jeho *Pandemonia* podobná očistci trpících duší můžeme bez váhání přirovnat k obrazovým encyklopediím zločinu a kunsthistorie. Mezi Mulačem nejčastěji zobrazované osobnosti patří Ch. Baudelaire, E. A. Poe, J. Váchal, L. Klíma, A. Hitchcock, S. Vicious, A. Crowley, A. Hitler (obvykle v nějaké tělesně postižené podobě), rapper Řezník a mnozí další. Nemůžeme opomenout ani sérii Dead vytvořenou z otisků zvířecích mršin od velikosti hmyzu až po srnu či divočáka, dále pak skupinu bolestně depresivních děl na motivy hrůz holocaustu, nebo autorův evergreen Pissky, což jsou již zmíněné močící slečny. To, že „život lidský je smradlavý záchod“ a „svět je chlípné lejno“, hlásal ostatně už Ladislav Klíma. Hnacím motorem je u Mulače převrácení systému estetických atributů. Akcentování toho, co chce mít společnost utajeno, oslava tragičnosti a stavění zločinců do role popkulturních celebrit.

Právě ona travestovaná „popkultura“ je jedním z nových elementů, jimiž se derivovaná neodekadence diferencuje od dekadence původní. Ale jak hlásal „plačící filosof“ Hérakleitos z Efesu: „panta rhei“, „všechno se pohybuje a nic netrvá“, tudíž ani u neodekadence nemůžeme očekávat

regresi k restitutio ad integrum. Vzpomeňme si na kultovní výstavu *Decadence Now! Za hranicí krajnosti*, jež byla definována prvky bolesti, sexu, šílenství, smrti, a také popu. Rovněž u Mulače nalezneme silnou dávku sarkasmu, persifláže a hereze namířené proti hegemonii konzumu, jenž se stal takřka novým sektářským náboženstvím. Autor si nebere servítky, dehonestuje slavné klasiky i mediální hvězdy, znetvořuje postavy z filmů a večerníčků, přičemž se v obrazech nezděrá občas použít i jedovatě křiklavé barvy způsobující téměř až fyzickou nevolnost. A to je pouze jedna z možných variant košatého stromu neodekadence plodícího zakázané, leč o to chutnější ovoce.

Zatímco „ekosystém“ staré dekadence býval plný stojatých vod, vadnoucích tuberos a sirných bažin, moderní neodekadence se jako ropná skvrna rozlila do nových teritorií, jako jsou folklorní venkov (J. Vytiska), myslivecké hony (F. Kůrka), svět zneužívaných dětí (B. Myslikovjanová), říše monstrózního hmyzu (M. Škubal) aj. Mulačovým nově dobytým územím je prostředí ulice se všemi svými toxikomany, nevěstkami, neonacisty, opilými chuligány, sexuálními násilníky a dalšími sociálně patologickými jevy. Je to svět plný extrémů: krajní brutality, krajní perversy, krajního smutku i krajní ironie, kde ratio prohrává svůj donkichotský boj s větrnými mlýny šílenství. *Insania amoris – insania odium*.

◀◀◀ Pandemonium 13 (detail)
2020 / 62 x 83 cm
kombinovaná technika
karton

◀◀ Pandemonium 11 (detail)
2020 / 30 x 30 cm
kombinovaná technika
plátno

◀ Karel Hynek Mácha 4
2019 / 70 x 50 cm
kombinovaná technika
plátno

Myš 1 ▶
2021 / 20 x 20 cm
kombinovaná technika
plátno

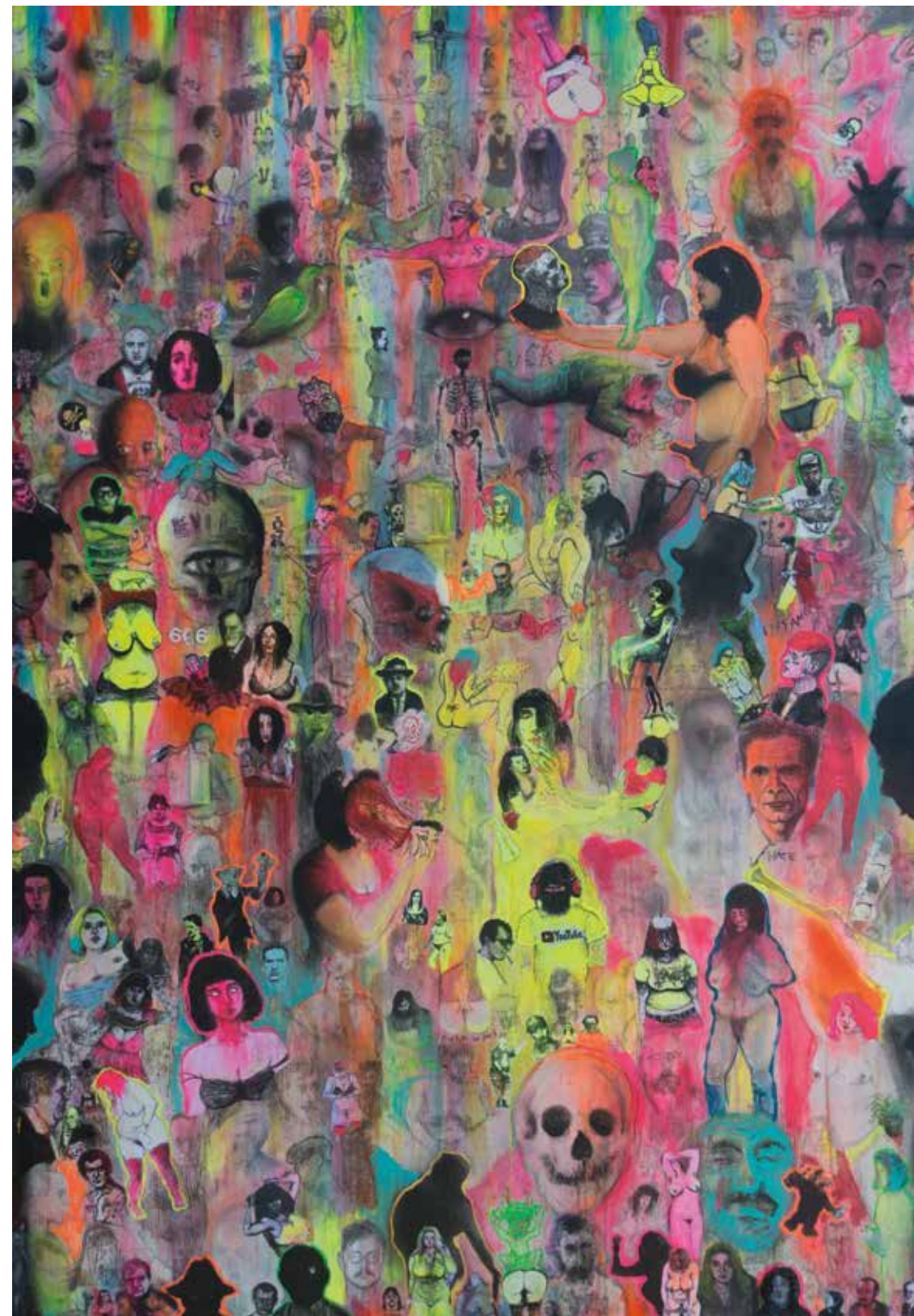

“““ Triumf smrti triptych
2022 / 120 x 160 cm
kombinovaná technika
plátno

““ Pandemonium 51 (detail)
2022 / 52 x 72 cm
kombinovaná technika
sololit

“ Květiny 7 (detail)
2023 / 80 x 60 cm
kombinovaná technika
plátno

^ Pandemonium 84
2020 / 53 x 62 cm
kombinovaná technika
sololit

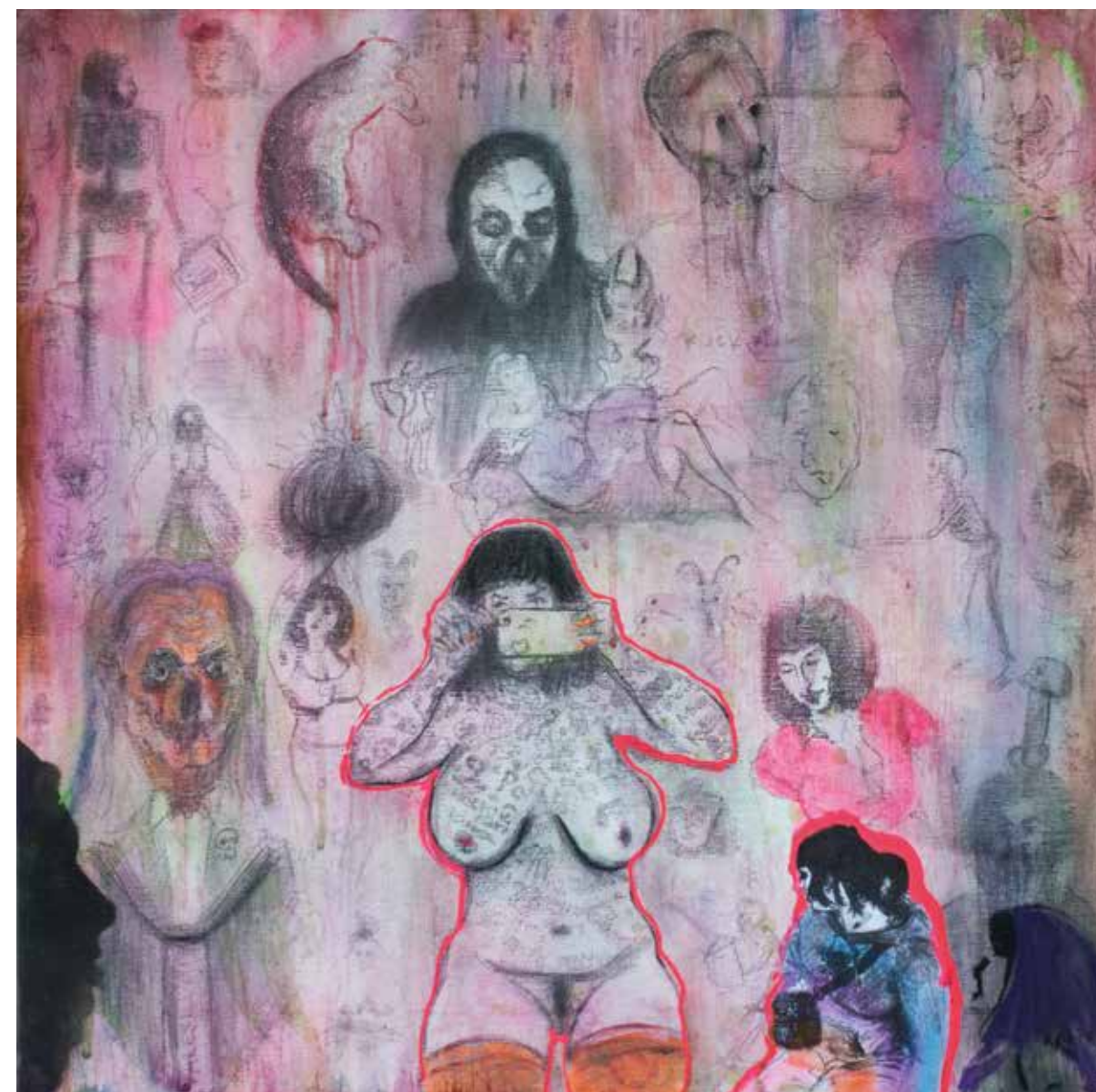
““ (detail)

^ Pandemonium 99
2023 / 160 x 110 cm
kombinovaná technika
plátno

Pandemonium 83
2021 / 48 x 52 cm
kombinovaná technika
dřevo

Pandemonium 81
2022 / 50 x 50 cm
kombinovaná technika
plátno

Pisska s tetováním Poea
2022 / 100 x 80 cm
kombinovaná technika
plátno

Pisska s mobilem
2022 / 100 x 80 cm
kombinovaná technika
plátno

Melancholická 4
2022 / 50 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

Nekromantix
2022 / 100 x 80 cm
kombinovaná technika
plátno

Ladislav Klíma 4
2021 / 20 x 20 cm
kombinovaná technika
plátno

Charles Baudelaire 1
2021 / 20 x 20 cm
kombinovaná technika
plátno

Pták 9
2022 / 20 x 20 cm
kombinovaná technika
plátno

Kuna 3
2022 / 50 x 50 cm
kombinovaná technika
plátno

Pandemonium 97
2020 / 26 x 26 cm
kombinovaná technika
karton, dřevo

Sběračky brambor
2020 / 15 x 14 cm
pyrografie
dřevo

Madony a hříšnice v obrazech Martina Mulače

Ivana Beranová

Čistá a nedostupná jako Madona
nebo hříšná a žádoucí jako Magdalena?

Martin mezi těmito extrémy nedělá rozdíl. Na ženství se dívá jako na propojení dvou pólů a extrémů. Nestraní ani jedné z těchto poloh. Jen je zachycuje. Častěji možná tu démonickou část. Ženy světice u něj samostatně snad ani nenajdeme, vyskytují se nicméně v cyklech pandemonií, bok po boku s hříšnicemi. Pročpak asi? Je žena bez stinné stránky nuda? Příliš vypočitatelná, seriózní, bez tajemství? Kdoví, jak on sám to přesně vnímá. Ženy na jeho obrazech jsou v každém případě všechno možné, jen ne spořádané, mainstreamové nebo dokonce lineární. Disponují širokou škálou různých vlastností a autor jim přikládá těžký úkol manévrování v rámci krajních bodů rozpětí světice-hříšnice. A jakoby k tomu dodával: „Dělej to zrovna takhle a budu po tobě toužit, bezmezně tě milovat i ctít. Neboj se té role. My muži k tak velkému duševnímu rozpětí a tělesné přirozenosti nejsme uzpůsobeni. O to více je budeme zbožňovat u žen“. To dodává jeho hrdinkám ohromnou energii a dynamiku.

Madony

Gotické krásky v černém, nedotknutelní andělé se závoji přes obličeje. Ženy-přízraky, ke kterým se muž modlí a zároveň po nich touží.

Hříšnice

Plnokrevné divoženky, které si dělají, co chtějí. Neskrývají svou přirozenost ani ji „neartikulují umělecky“. Dokáží existovat v přítomném okamžiku. Jsou.

Co si tak pomyslet o jeho čurajících slečnách vyvedených v neonových barvách a přitom s výrazem naprosté nenucenosti? Nebo naopak s výrazem nevinnosti a zranitelnosti i přes jejich vnější punkovou výstroj? Jeho hrdinky mívají v sobě oba tyhle póly najednou. Chtějí zároveň skotačit, bavit se, užívat si života, ale nejsou to bezduchá stvoření. Mají v sobě touhu žít. Jejich někdy extrémně potetovaná těla a zuřivé, nepřijemné nebo těžko uchopitelné výrazy obličejů křičí do světa: „Chci žít, chci se opájet životem, ať to stojí, co to stojí. Chci poznat, co to skutečně znamená žít“. Někdy možná s hodně velkým důrazem na slovo chci. Ony ale spíš jen nechtějí zevlovat okolo. Martinovy ženy se raději nechají životem pokálet a poranit, budou ho vychutnávat zběsile a budou zvracet opilé, než aby jim protékal mezi prsty, nebo aby ho prožívaly mechanicky. Stojí to za pokus, ne? Nic je neděsí víc než prázdnota, nuda, mechanický výkon a unylé bezvětrí. Jeho ženy to někdy spíš přezenou, než

aby život pozorovaly zpovzdálí. Jsou to jeho aktivní účastnice a mnohdy svým přístupem podněcují další. Vyprošťují z nudy a „duševního podřimování“ i své mužské protějšky.

Na své jičínské výstavě Martin prezentuje ženský element – mimo jiné – v obrazech ze sérií *Pandemonia*, *Padlí andělé*, *Pissky* nebo *Neonky*. Ve všech těchto sériích je patrná shora zmíněná dvoutvářnost jeho hrdinek. Někdy v podobě kontrastních poloh prezentovaných na dvou různých vyobrazeních, jindy je protiklad vidět na jedné konkrétní ženě, v jednom vyobrazení. Najdeme zde tak bytosti čurajících neonovo-punkově vstrojených slečen, které ani při vyprazdňování nepozbývají svého lidství jejich nevinným nebo naprosto přirozeným výrazem anebo potetované a výhrůžně působící, pyšně, bezostyšně a zpříma hledící královny, ke kterým není možno se přiblížit – zranit je. (Protože už se to možná stalo – královny nicméně svou bolest nesou navenek chladně, hrdinně a důstojně. Nekonfrontují s ní zbytek světa).

Vystavena je zde ovšem také řada samostatných drobnějších děl, které nezapadají do žádného cyklu. Jako nádherný bonbónek působí malá

kresba nahé ženy, která se točí v kole s kostlivcem-smrtí. Žena vzala smrt na taneček, v širším slova smyslu – nebála se jí a smrtelnost akceptovala. Smrt je jí za to asi vděčná, protože na chvíli zapomněla na svou funkci. Dokonce kosa jí v divokém reji vypadla z rukou, vlastně už jen z jejích kostí... Jak krásná alegorie na život, na jeho sílu, bujnost, divokost, nevypočitatelnost a prostou jednoduchost, ale i na smrt, která je jeho vznešeným zakončením. Život tu tančí v objetí se smrtí jako jeho nezbytnou součástí. Smrt se možná dokonce cítila potěšena faktem, že nemusí věčně vystupovat v roli strašáka, že se respektuje její existence ve smyslu zakončení života a že se k ní aktérka vztahuje hravě. Život tu přijímá smrt v nekonečném objetí a přirozeně – ne jako nevinné dítě, které neví, co dělá, ale vyrovnaně a bez obav. (Zrovna tak, jako je to s autorovými madonami a hříšnicemi, které jsou přítomné v jedné a též osobě najednou). Tato drobná kresba se často objevuje i jako součást jiných autorových obrazů. Někdy jako tetování – ozdoba těla, jindy prostě jako součást širšího výjevu.

◀◀ Pandemonium 75 (detail)
2021 / 93 x 66 cm
kombinovaná technika
sololit

◀ Žena s modrým tetováním
2022 / 100 x 80 cm
kombinovaná technika
plátno

Alko víla (výřez) ▶
2019 / 70 x 50 cm
kombinovaná technika
plátno

Pisska s Dior kabelkou
2022 / 115 x 75 cm
kombinovaná technika
plátno

Dekadentní královna s žezlem zla
2022 / 115 x 75 cm
kombinovaná technika
plátno

Marianna s pivem 4
2018 / 60 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

Punkova Marilyn
2022 / 115 x 75 cm
kombinovaná technika
plátno

Pisska s Gucci pantoflíčky
2022 / 115 x 75 cm
kombinovaná technika
plátno

Žena s tetováním růže
2022 / 100 x 80 cm
kombinovaná technika
plátno

Čtenářka Borise Viana
2022 / 100 x 80 cm
kombinovaná technika
plátno

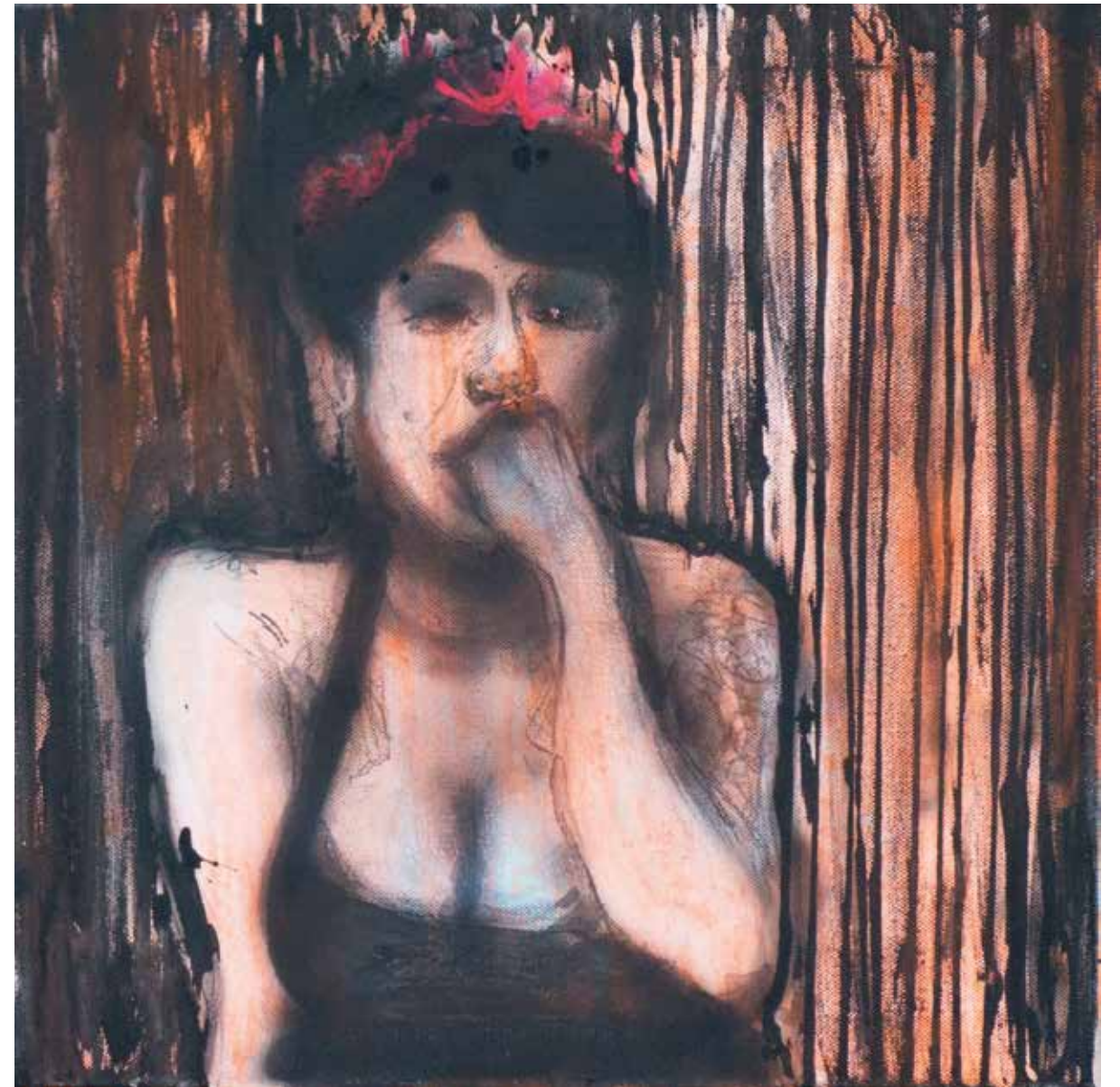

Žena v černém závoji
2022 / 100 x 80 cm
kombinovaná technika
plátno

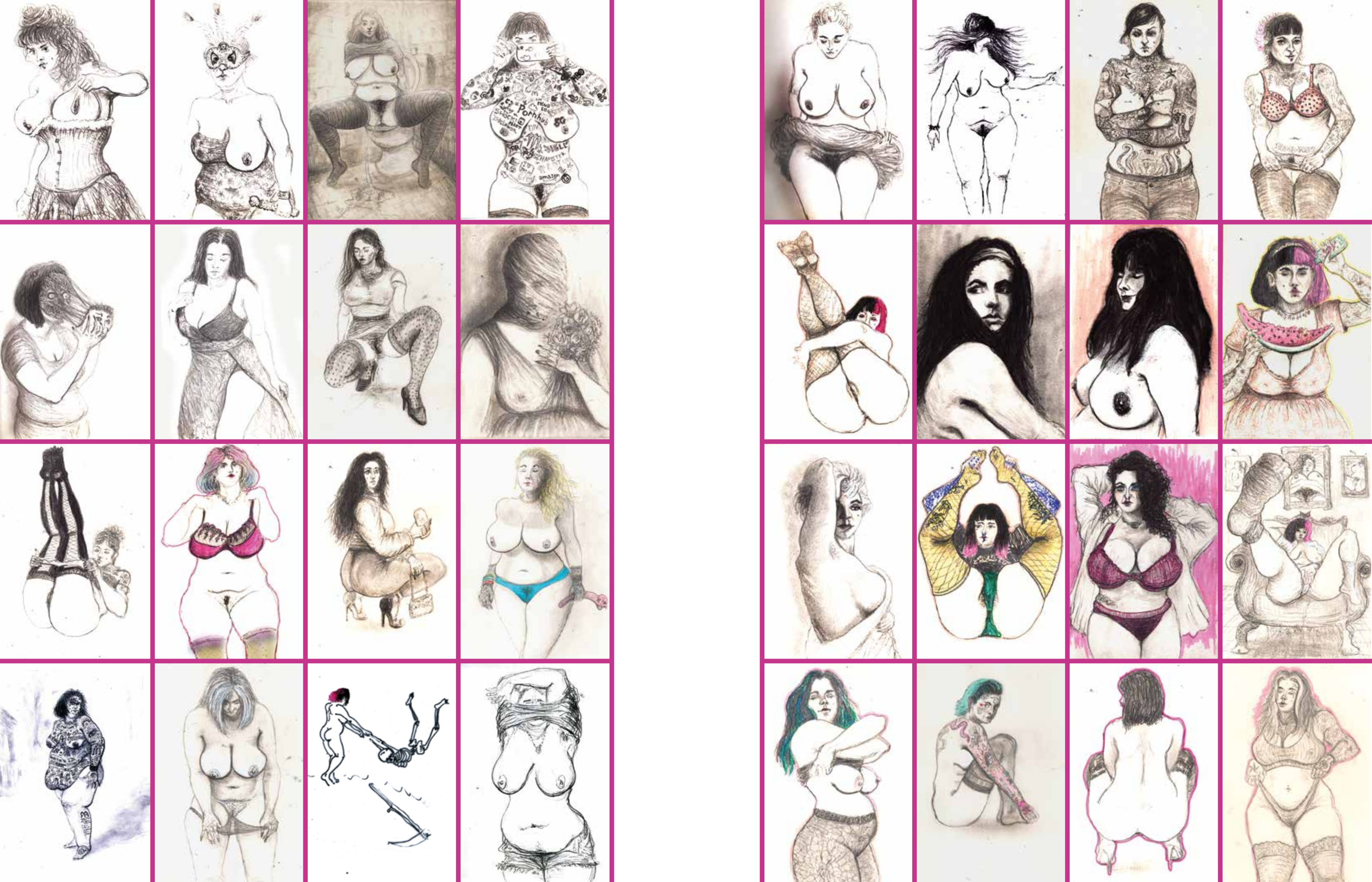

Melancholická 3
2022 / 40 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

Marianna s rukou v puse
2021 / 40 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

◀ Přípravné figury žen 1 - 32
2020-23 / 15 x 10 cm
kombinovaná technika
papír

Žena v lese I
2022 / 21 x 15 cm
kombinovaná technika
papír

Žena v lese II
2023 / 140 x 70 cm
kombinovaná technika
plátno

Převlékající se žena. Věnováno Miroslavu Tichému
2022 / 60 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

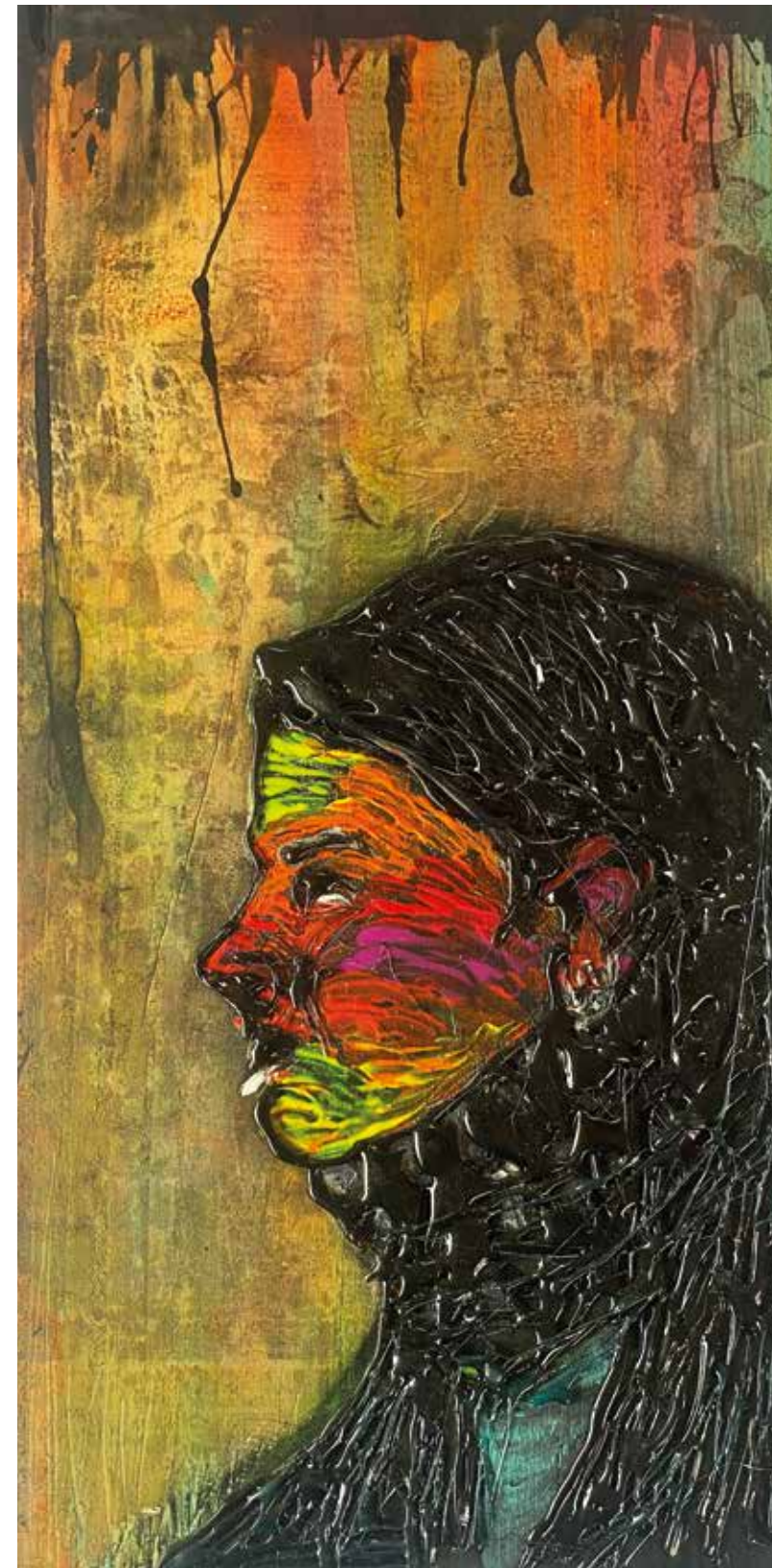

Žena s květinovou peřinou
2021 / 100 x 80 cm
kombinovaná technika
plátno

Žena v pandemoniu I
2023 / 30 x 14,5 cm
kombinovaná technika
dřevo

Žena v pandemoniu II
2023 / 30 x 14,5 cm
kombinovaná technika
dřevo

Odhalení 2
2023 / 150 x 41 cm
kombinovaná technika
plátno

Odhalení 4
2023 / 150 x 41 cm
kombinovaná technika
plátno

Odhalení 3
2023 / 150 x 41 cm
kombinovaná technika
plátno

Odhalení 5
2023 / 150 x 41 cm
kombinovaná technika
plátno

Žena v modrém
2021 / 52 x 25 cm
kombinovaná technika
sololit

Žena v oranžovém
2021 / 52 x 25 cm
kombinovaná technika
sololit

Žena v růžovém
2021 / 52 x 25 cm
kombinovaná technika
sololit

Žena ve žlutém
2021 / 52 x 25 cm
kombinovaná technika
sololit

Zplogenci Pandemonia

Marek Škubal

„Peklo je prázdné, ďáblové jsou mezi námi.“

William Shakespeare

Volný cyklus *Pandemonium* rozpracovává malíř a grafik Martin Mulač teprve v posledních několika letech, ovšem spíše než jako novou kapitolu jeho tvorby jej lze chápat coby logické propojení a gradaci všech tematických okruhů, v nichž se autor prakticky již od dob studií pohyboval. Už samotný název napovídá mnohé – *Pandemonium* je souhrnem démonů, zastřešujícím pojmem pro všechny entity, jejichž podstatou je chaos a temnota. Umělec tak své obrazy zaplňuje početnými zástupy hrdinů excesu – reálných osobností, jejichž život a dílo jsou zasvěceny existenci za hranou a mimo obecně přijímaná dogmata a ideály své doby. Způsoby překročení vymezeného území se různí, v Mulačových vizích se tak setkávají filozofové se ztroskotanci, básníci s diktátory, umělci s masovými vrahy a kanibaly... Hranice mezi genialitou a šílenstvím se stírá a zůstává pouze vypjaté gesto individuálního odboje vůči svazujícímu řádu umělých konstruktů společenských konvencí a morálky. Zděšení, odpor a zavržení jsou pak ovšem přirozenou reakcí většiny: kdo vstupuje do zapovězených míst, zůstává osamocen.

Na obrazech Martina Mulače nicméně dochází k paradoxní situaci – zaplňováním prostoru

obrazu dalšími a dalšími portréty vzniká iluze davu. Tento dav ovšem není ona zmanipulovatelná, nemyslivá, anonymní lidská masa, ale zástup extrémních individualit, sólistů, přinucených autorovou vůlí k překvapivým interakcím a rozehrávajících sofistikovanou hru odkazů, významů, podprahových sdělení i ironických konstatování. Mulačův dav je ensorovským karnevalem masek, má v sobě grotesknost pekelných výjevů Hieronyma Bosche. Divák je konsternován autorovou verzí budování prostoru – postavy se objevují v různých měřítcích, nezávisle na perspektivě lineární i hieratické, přesto však výjevy nepostrádají obrazovou hloubku, jakkoli konkrétní lokace, použitá ještě například ve známém autorově cyklu *Apocalypse now* v případě Pandemonia zcela absentuje. Umělec si z hudby vypůjčuje techniku remixu, přetiskuje starší kresby, multiplikuje, upravuje a vrství, aby dosáhl kýženého souzvuku, útočícího promyšlenou vizuální kakofonií.

Divákova pozornost je drásána hypertrofovaným množstvím vizuálních i intelektuálních podnětů, strhávána do kaleidoskopického víru Mulačovy podvratně radostné hry. Přesto nad vším vyvstává jediná myšlenka – totiž že v tomto Infernu jsme se octli v té nejlepší společnosti...

« Pandemonium 74 -
Baudelairovy ženy Femme fatale (detail)
2020-21 / 166 x 116 cm
kombinovaná technika
plátno

« Pandemonium 32
2020 / 72 x 102 cm
kombinovaná technika
sololit

Pandemonium 100
2022-23 / 236 x 187 cm
kombinovaná technika
plátno, dřevo

(detail) »/»

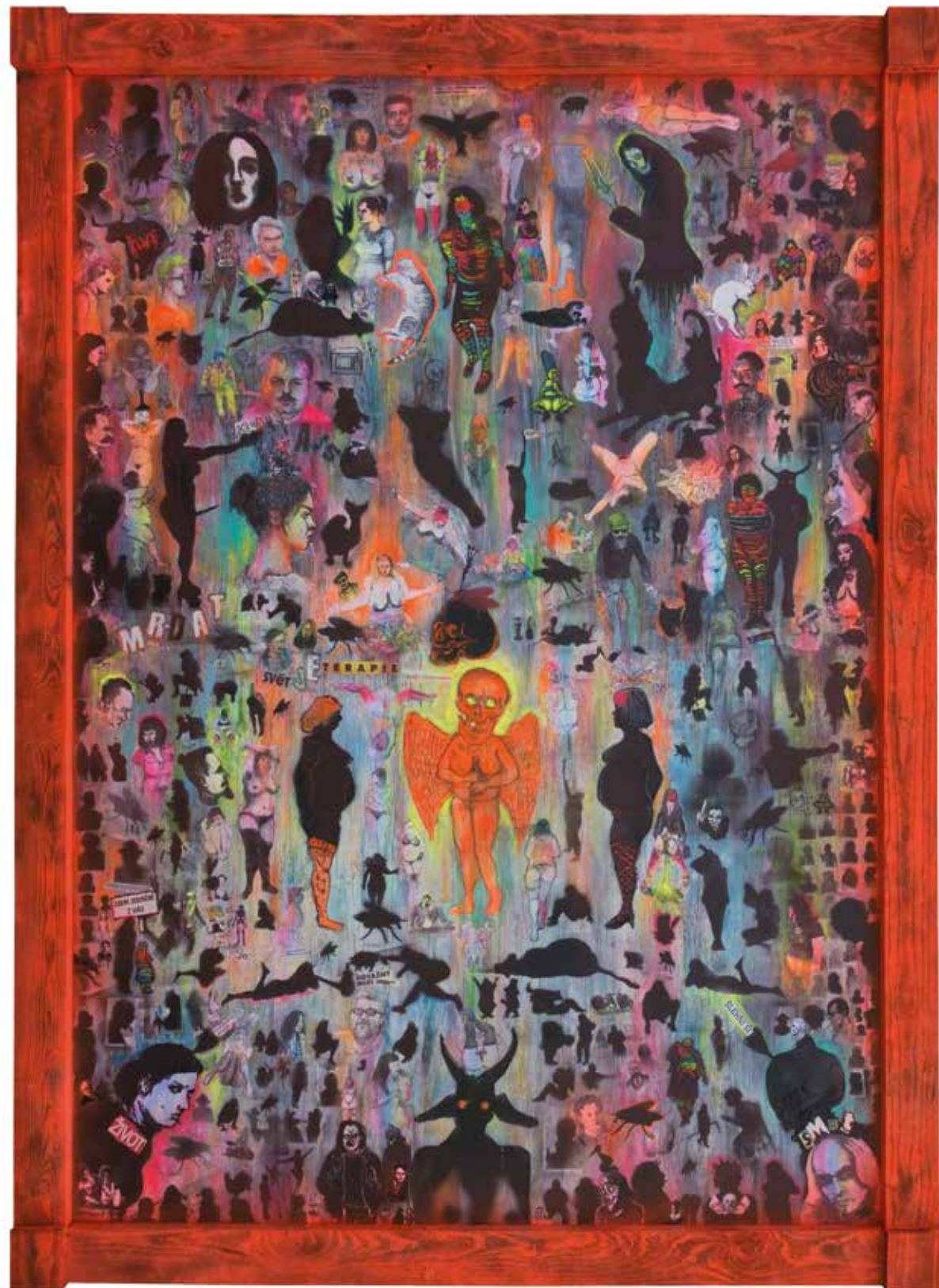

◀ (detail)

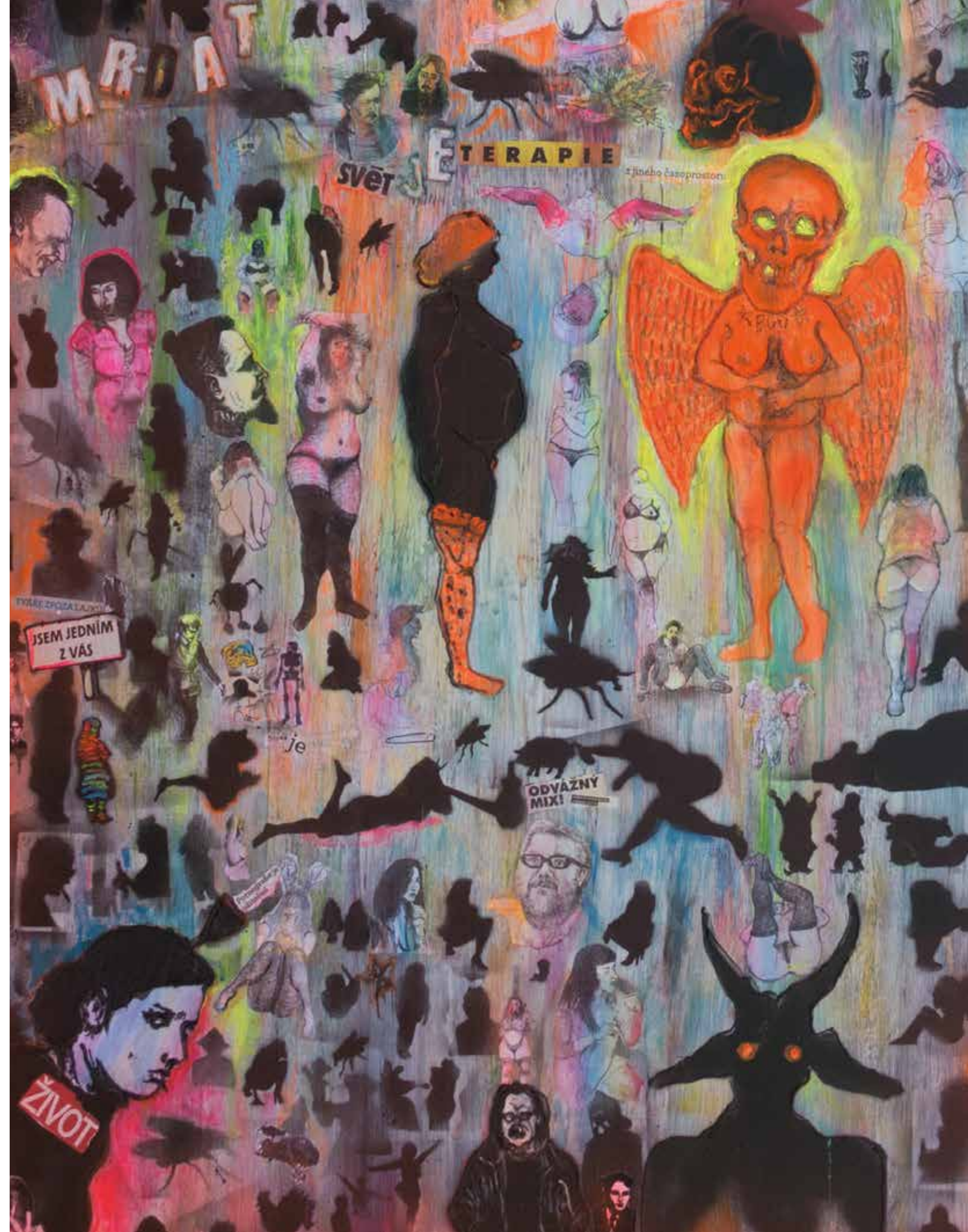
Pandemonium 71
2022-23 / 193 x 143 cm
kombinovaná technika
plátno, dřevo, sololit

Pandemonium 121
2022-23 / 218 x 162 cm
kombinovaná technika
plátno, dřevo

(detail) ▶▶▶

◀ (detail)

Pandemonium 121 -
Samota uprostřed davu
2019-21 / 237 x 167 cm
kombinovaná technika
plátno, dřevo

Pandemonium 74 -
Baudelairovy ženy Femme fatale
2020-21 / 166 x 116 cm
kombinovaná technika
plátno, dřevo

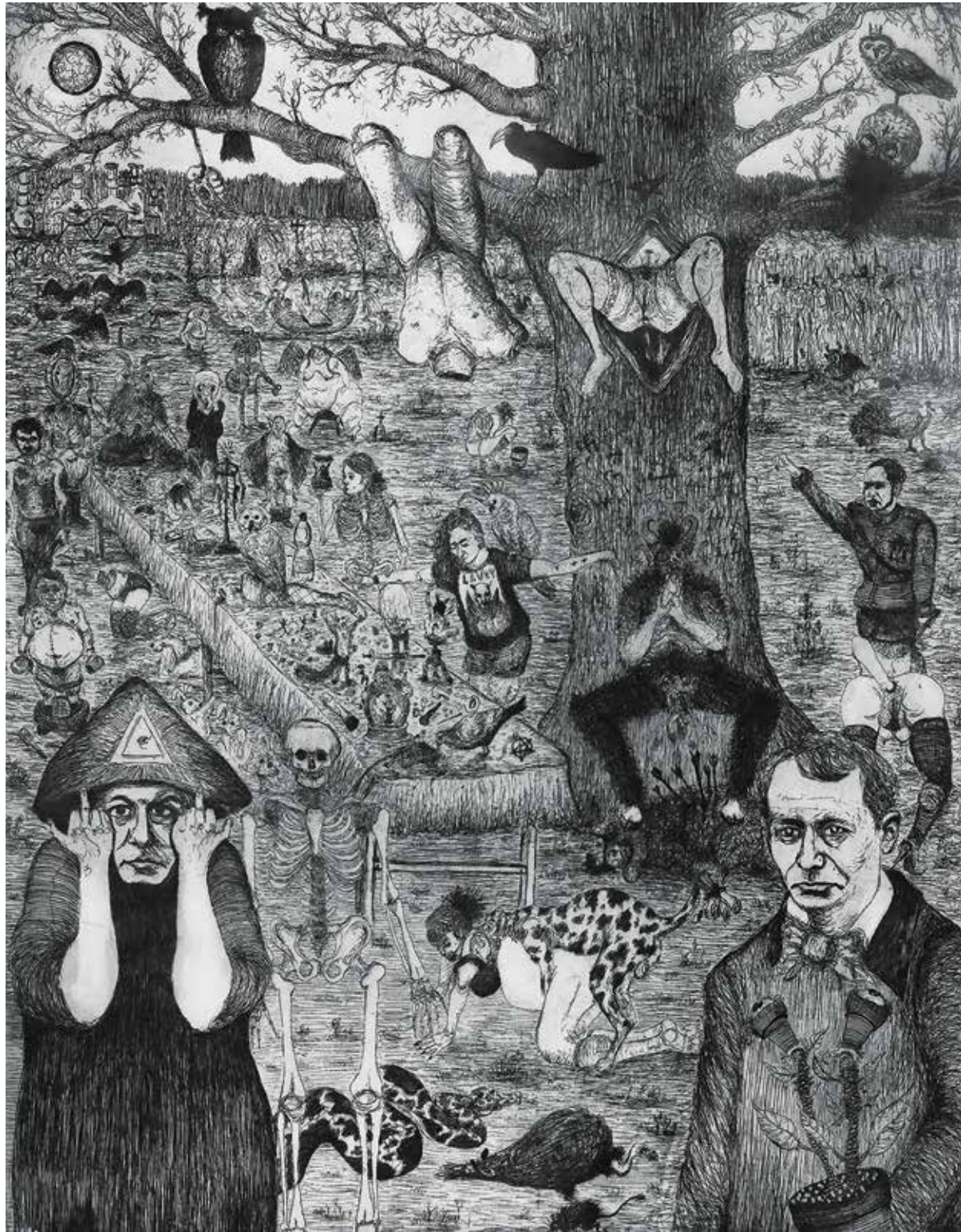
(detail) >>>

Hommage à A. Crowley et Ch. Baudelaire
2016 / 50 x 40 cm
lept
papír

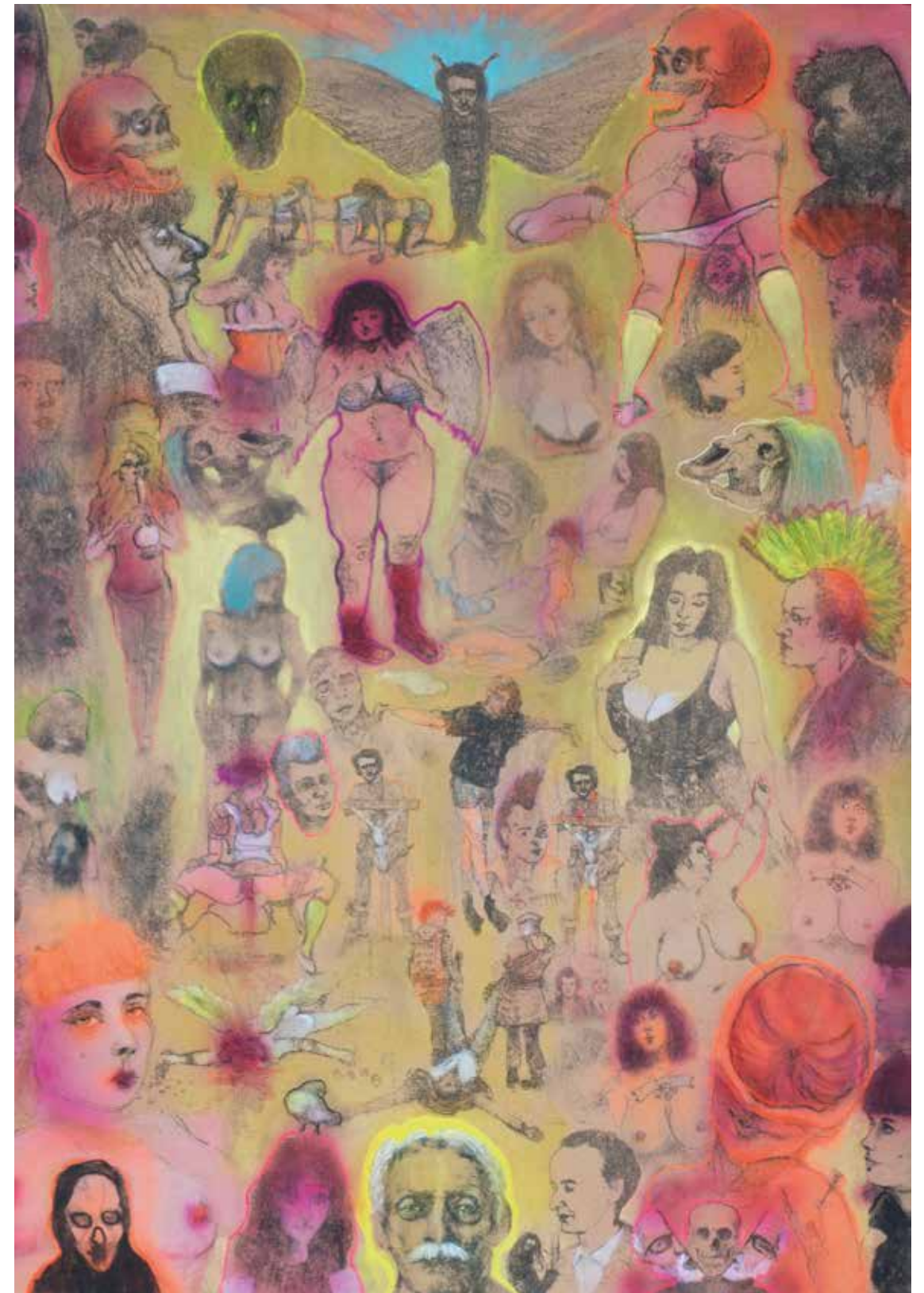

Pandemonium 73 - Melancholie marnosti
2019-21 / 176 x 126 cm
kombinovaná technika
plátno

Pandemonium 57
2019 / 150 x 100 cm
kombinovaná technika
plátno

Pandemonium 75
2021 / 93 x 66 cm
kombinovaná technika
sololit

Pandemonium 87
2021 / 50 x 70 cm
kombinovaná technika
plátno

Pandemonium 53
2021 / 55 x 71 cm
kombinovaná technika
plátno

Pandemonium 18
2020 / 53 x 67 cm
kombinovaná technika
dřevo

Pandemonium 13
2020 / 62 x 83 cm
kombinovaná technika
karton

Pandemonium 17
2020 / 51 x 55 cm
kombinovaná technika
karton

Pandemonium 8
2022 / 64 x 75 cm
kombinovaná technika
karton

Pandemonium 71
2022 / 160 x 110 cm
kombinovaná technika
plátno

Pandemonium 70
2019 / 100 x 100 cm
kombinovaná technika
plátno

Pandemonium 77
2022 / 82 x 52 cm
kombinovaná technika
sololit

Pandemonium 50
2021 / 61 x 71 cm
kombinovaná technika
plátno

Pandemonium 69
2020 / 25 x 48 cm
kombinovaná technika
sololit

(detail) ›

Nikdy nezapomenu na ten jeho ksicht¹

Michal Jelínek

S Martinovým dílem jsem se poprvé setkal díky portrétu Josefa Váchala na výstavě věnované tomuto dřevorezbaři, spisovateli a malíři². Po nějakém čase se mi naskytla možnost podívat do umělcova ateliéru. Okamžitě mne zaujala rozsáhlost a mnohočetnost díla stejně jako jeho neuchopitelnost a mnohoznačnost, zároveň také nasazení a intenzivita práce. V *Kulturně literární revui Pandora*³ jsem pak na několika stranách popsal Mulačovu portrétní činnost, která je po mém soudu pro jeho dílo klíčová.

Každý jednotlivý Mulačův portrét prochází vývojem. Od klasické kresby tužkou, mikro-tužkou či propiskou k barevným fixům až třeba k olejovým či akrylovým barvám. Portréty tak mohou mít mnoho podob od čistě kresebných, malovaných, vyřezávaných, vypalovaných na atypický materiál jako je třeba kus nalezeného dřeva či koberce. Jiné portréty autor skenuje a poté je přetiskává za pomoci toluenu a dále je dokresluje. Jeden portrét tak může mít několik desítek variant a verzí. Některé portréty vycházejí z fotek známých fotografů a jiné osoby, či osobnosti si autor osobně fotí jak z anfasu, tak z profilu a výsledek nám může evokovat portrétní fotografie zadržovaných osob. Jiné jsou zase kresleny tzv. načisto bez přípravy, jako jde třeba o můj osobní portrét, kde autor vystihl dokonale půlku mojí osobnosti a v jiném portrétu vystihl tu moji druhou půlku. Nejraději mám však autorovy skicáky které jsou naplněné portréty živých i mrtvých, a vždy když v některém skicáku vidím nějaký nový portrét, doslova žasnu nad tím, jak se jeho práce stále posouvá dál, a někdy se také

zasměji i nad výběrem portrétované osobnosti. Ač je autor vystudovaný grafik, je geniálním kreslířem, který dokáže skvěle vytáhnout z člověka na povrch vše co, skrývá uvnitř. Mulač má odporováno a odkresleno. Autor svou kresbou dokáže dokonale vystihnout portrétovanou osobu a fyziognomii lidského obličeje. Autor dokáže skvěle číst v lidských tvářích. Roky intenzivní práce můžeme vidět v jeho *Pandemoniích*⁴, kde nalézáme koláže osobností sestavené z různých portrétů v symbolických významech, které jsou někdy zjevné a jindy skryté.

Tvorba Martina Mulače se nám může jevit jako alchymistické bádání, kdy je každý motiv pečlivě vydestilován do nejposlednější částičky, jak můžeme vidět třeba u portrétů Edgara Allana Poea, Josefa Váchala, Ladislava Klímy, Charlese Baudelaira, jichž vzniklo mnoho různých verzí a variant. Portréty a autoportréty jsou významným motivem a prostupují celými cykly. Jejich použití „vrcholí“ právě v *Pandemoniích*, kde autor mistrně míchá různé osobnosti z řad spisovatelů (Edgar Allan Poe, Markýz de Sade, Joris Karl Huysmans, Jaroslav Hašek, Jiří Karásek ze Lvovic, Ladislav Klíma, Miloslav Švandrlík, Bohuslav Vaněk-Úvlaský, Petr Stančík), básníků (Arthur Rimbaud, Charles Baudelaire, Jiří Orten, Ivan Martin Jirous, František Gellner, Karel Hynek Mácha, Karel Jaromír Erben, Robert Janda, Kamil Princ, Štěpán Mikulénka), výtvarníků (Hieronymus Bosch, Franz von Stuck, Edvard Munch, Felicien Rops, Francisco Goya, Jakub Schikaneder, Josef Váchal, Jaroslav Panuška, Alén Diviš, František Kobliha), filmařů (David Lynch, Jörg Buttgerreit, David

Cronenberg, Pier Paolo Pasolini, Alfred Hitchcock), hudebníků (GG Allin, Petr Hošek, James Cole, Štěpán Málek, Johnny Rotten, Sid Vicious, Svatý Vincent, Miki Volek, Marilyn Manson, Varg Vikernes, Dead), spolu s různými bastardy a antihrdiny jako jsou masový a sérioví vrazi (Ted Bundy, Ed Gein, Ladislav Hojer, Václav Mrázek, Štefan Svitek, Ed Gein, Richard Ramirez, Charles Manson). Dále zde nalézáme současné obskurní postavy z veřejného života (Miloš Zeman, Jiří Kára, Karim), seriálové postavičky (Pan Hankey a Ručníček ze South Parku, Homer a Marge ze Simpsonů, Rumcajs) i okultisty (Aleister Crowley, Jiří Arvéd Smíchovský, Karel Weinfurter). Nikdo není ušetřen – to se týká i autorových kolegů (Marek Škubal, Jiří Petrbock, František Štorm, Martin Gerboc, Filip Kůrka, Barbora Bieylonovič, Lucie Hošková, Sikra, Veronika Rejřířová), kurátorů (Otto M. Urban, Kristýna Jiráťová, Ivana Beranová) i přátel (Knihkopec, Martin Jabůrek, Michal Jelínek).

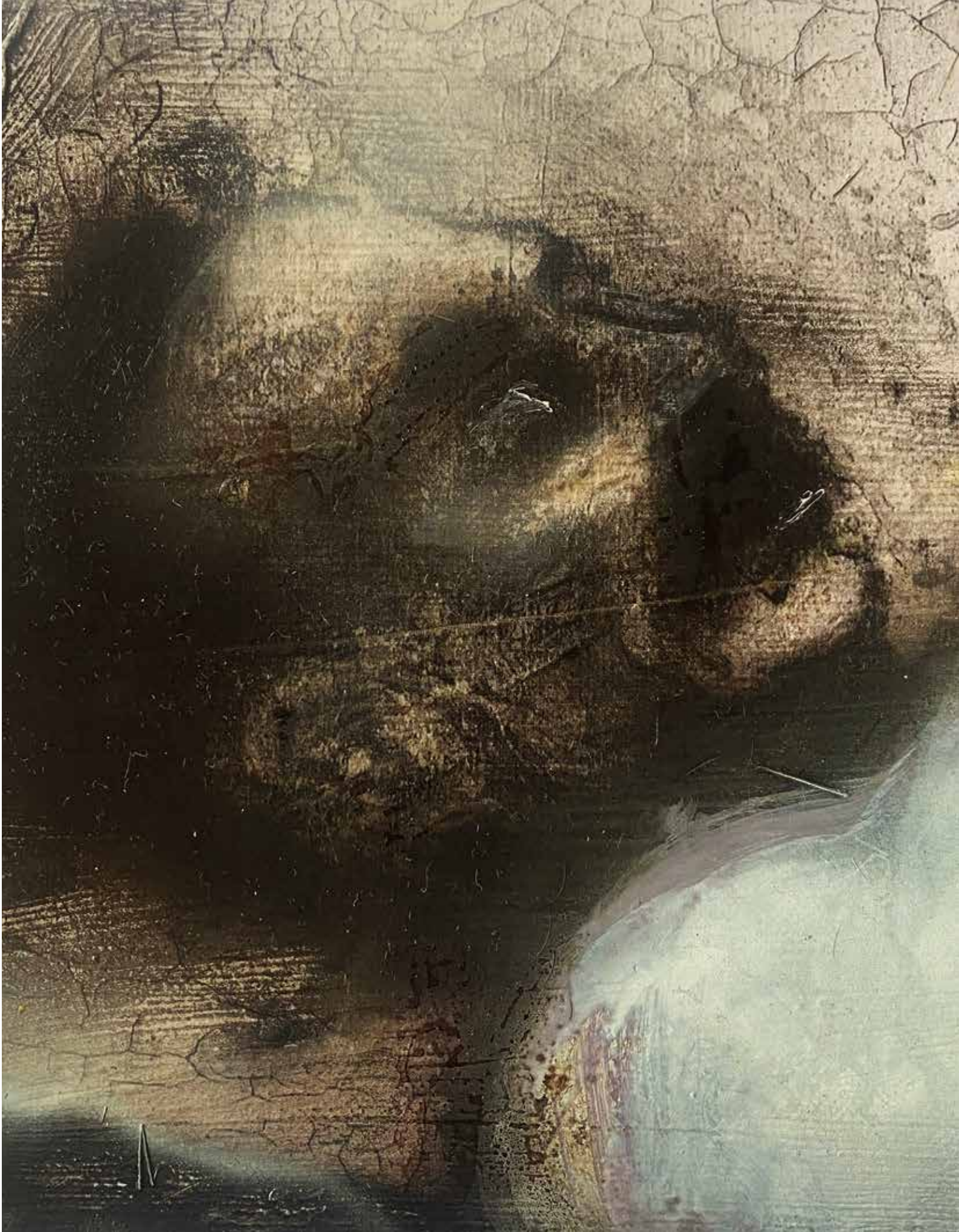
V roce 2018 se uskutečnila v *Galerii Hollar* výstava nesoucí název *Tváři v tvář*⁵. Zde se uskutečnilo portrétní spojení Martina Mulače s Pavlem Piekarem a Markem Škubalem, kteří jsou rovněž zdatnými portrétisty. Pro mě to bylo silné

spojení, ukázalo mi, že portrét je živý a lze jej dále posouvat.

Na *Festivalu Hrůzy*, který proběhl v *Galerii Sýpka* na Buštěhradě na počátku léta 2022, se mi naskytla možnost stát se kurátorem výstavního předsálí. Vytvořil jsem zde zeď „Martinových portrétů“. Vznikla zde koláž mistrů hrůzy, doslova fyzické Pandemonium, které ukazovalo bohatost a košatost autorovy tvorby, způsobů s nimiž pracuje – přesto zdánlivě nesourodá směsice různých technik a přístupů působila konzistentně, měla jasnou jednotící myšlenku. Mezi Martinova díla jsem vřadil i dva portréty Pavla Piekara jako osobní vzpomínku na silné spojení z výstavy v Hollaru.

Na závěr se chci ještě podělit o osobní rozkoš. Představuje ji pro mě cyklus Mulačových portrétů Karla Hynka Máchy, zejména mě ohromil snad vůbec první portrét Máchovy lebky udělaný podle dochované fotografie z roku 1939. Zatímco všichni Máchovi portrétisté představovali básníka uhrančivého, a různě ho romantizovali, Mulač tady šel doslova až na kost. Ohromilo mě, jakou sílu do kresby básnickovy lebky vložil. A proto nikdy nezapomenu na „ten jeho ksicht“!

1) Kilián Nedory, zhudebněná báseň Filipa Topola, *Psí vojáci*.
2) Josefu Váchalovi – výstava k padesátiletému úmrtí, knihkupectví Trigon, Praha, 2019. Jako předloha byla použita ikonická fotografie Váchala v klobouku a s doutníkem od Dagmar Hochové.
3) Hrůza Martina Mulače, *Kulturně literární revue Pandora*, 41, 2021.
4) Pandemonium – souhrn zlých démonů, hlavní město pekla nebo hlavní město démonů.
5) Kurátor Otto M. Urban, 2018, vyšla také bibliofilie, která byla vydána v nákladu padesáti číslovaných výtisků s originálními grafickými listy Martina Mulače a Pavla Piekara.

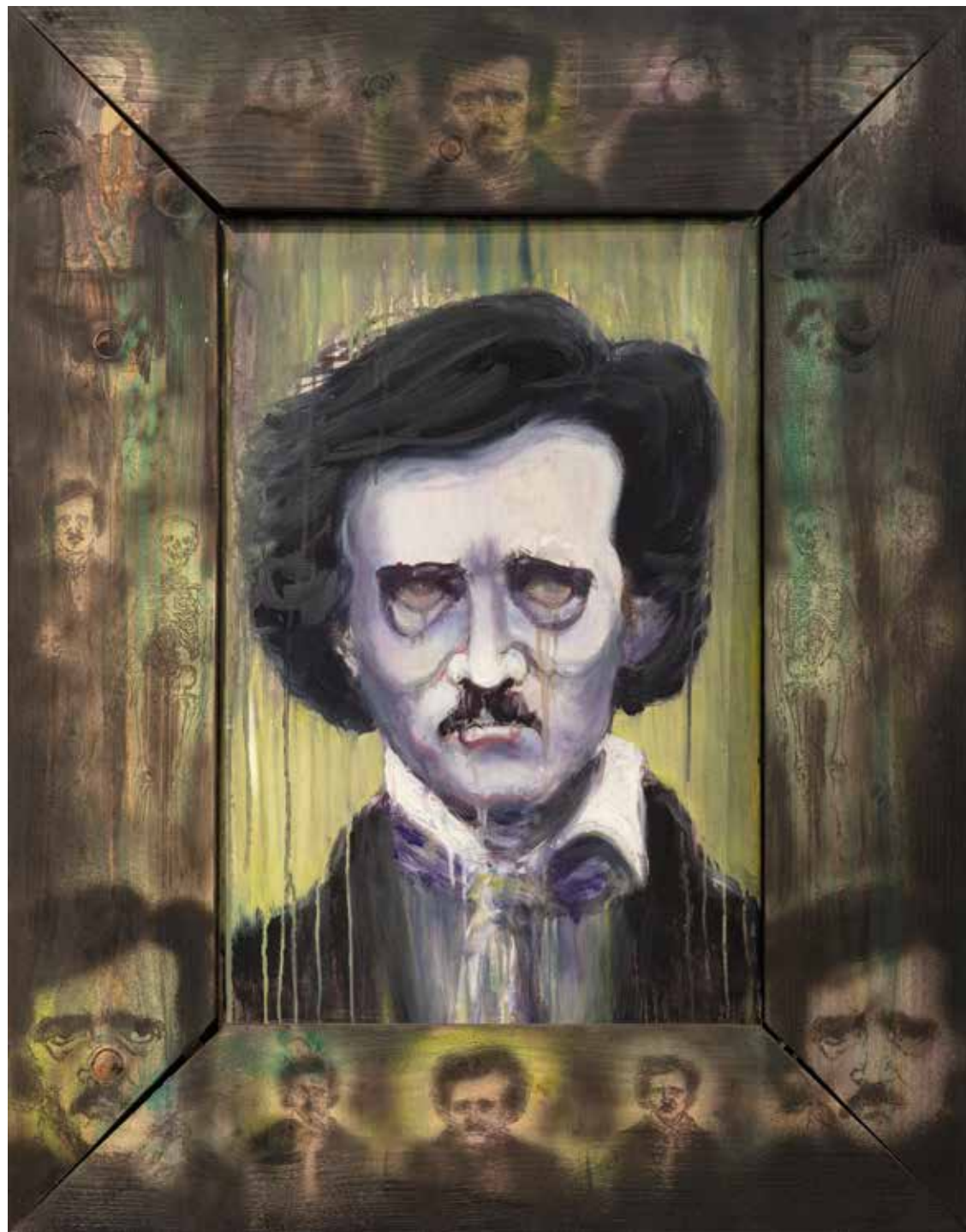

◀◀ Pandemonium 83 (detail)
2021 / 48 x 52 cm
kombinovaná technika
dřevo

◀ Edgar Allan Poe XIV (detail)
2020 / 91 x 71 cm
kombinovaná technika
plátno, dřevo

Mrtvý Klíma (detail) ▶
2021 / 20 x 20 cm
kombinovaná technika
plátno

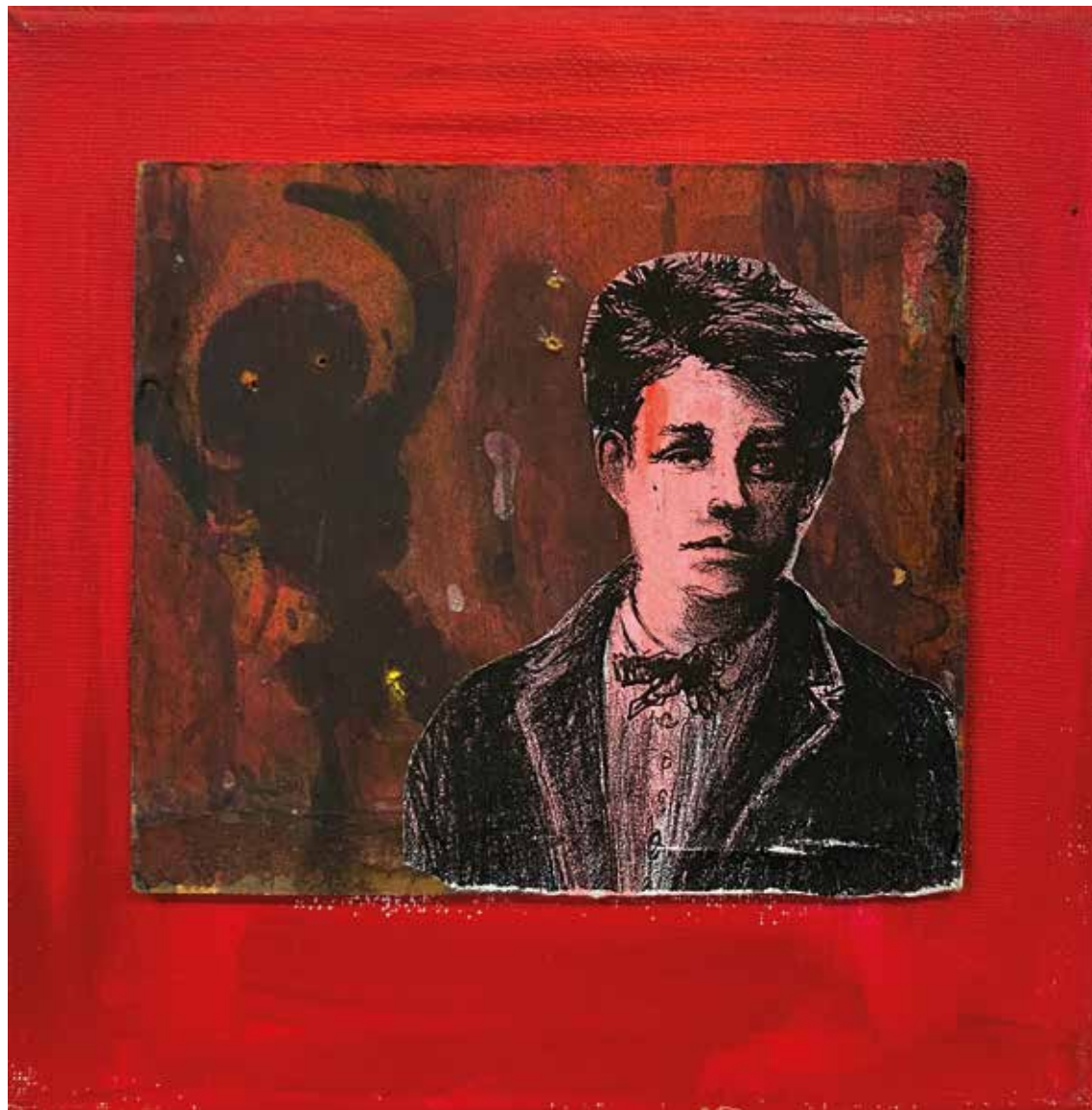

Edgar Allan Poe XIV
2020 / 91 x 71 cm
kombinovaná technika
plátno, dřevo

Edgar Allan Poe - Černý kocour
2020 / 110 x 90 cm
kombinovaná technika
plátno, dřevo

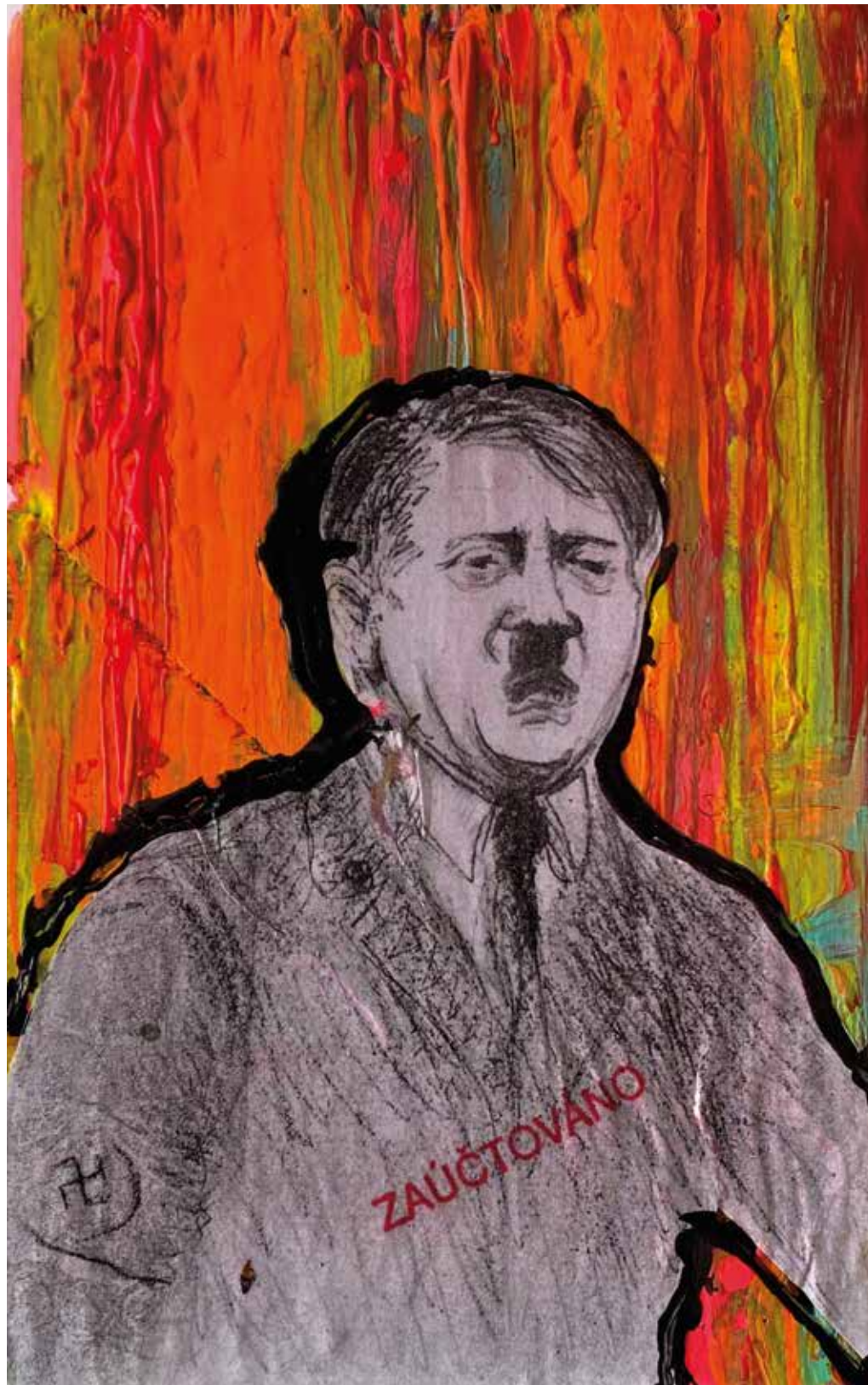

Arthur Rimbaud
2020 / 20 x 20 cm
kombinovaná technika
plátno

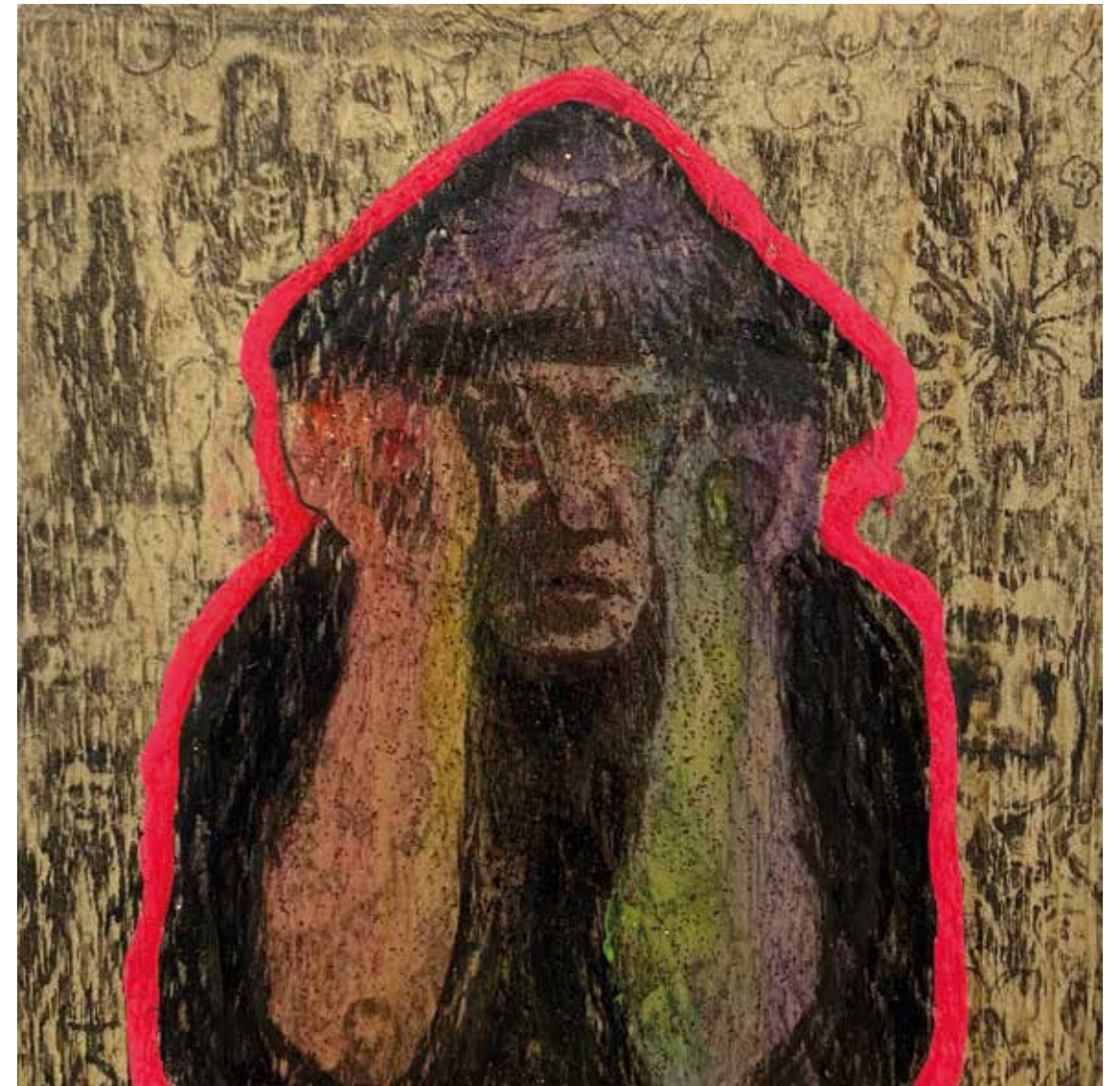

Melancholická 5
2022 / 40 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

Adolf Hitler 5
2022 / 21,5 x 14 x 6 cm
kombinovaná technika
dřevo

Aleister Crowley
2020 / 15 x 14 cm
kombinovaná technika
dřevo

Irma Geisslova
2021 / 30 x 14,5 cm
kombinovaná technika
dřevo

Josef Vachal 1
2022 / 19 x 10 cm
kombinovaná technika
dřevo

Autoportrét v pandemoniu I
Ladislav Klíma
Knihkopec
Michal Jelínek

Autoportrét v pandemoniu II
Dante
Oscar Wilde
H. P. Lovecraft

Felicien Rops
Rezník
Kamil Princ
K. J. Erben

2020-23
20 x 20 cm
kombinovaná technika
plátno

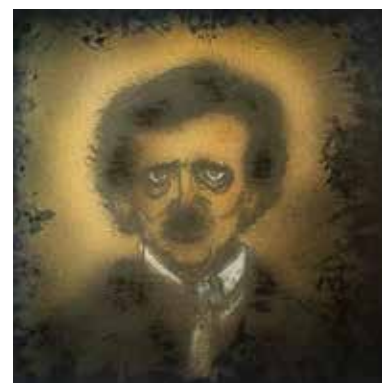

Jiří Karásek ze Lvovic
HNFka
Marilyn Manson
Vercetti

Toyen
BB
Ladislav Klíma
Yzomandias

PTK
Steve Sniff
Štěpán Málek
Rezník

Portréty Edgara Allana Poea

2019-23
20 x 20 cm
kombinovaná technika
plátno

Charles Baudelaire
Alén Diviš
Josef Portman
Ladislav Klíma

Paul Verlaine
Henri de Toulouse-Lautrec
Josef Váchal
Jan Švankmajer

Arthur Rimbaud
Miroslav Tichý
Theodor Kittelsen
Ivan Martin Jirous

Portréty hrdinů minulosti a hrdinů současnosti

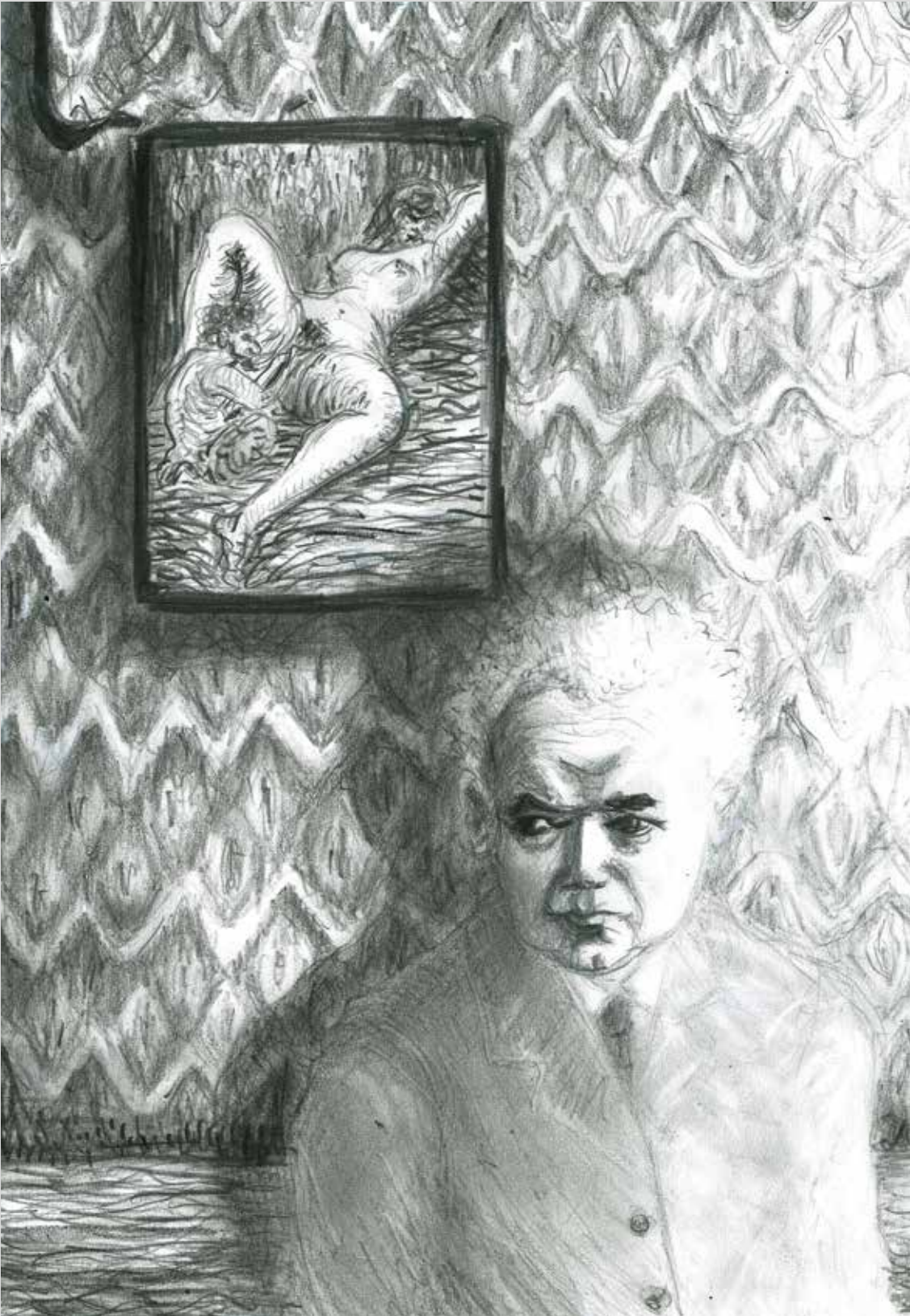
146 str.	147 str.	148 str.
Alén Diviš Miroslav Tichý Henryk Mrejzek Allen Ginsberg Ladislav Klíma Vladimír Boudník Hieronimus Bosch Charles Bukowski Joel Peter Witkin F. M. Dostojevskij Emil Zola Edgar Allan Poe Juraj Herz Josef Váchal Karel Hlaváček Petr Hošek	Alfred Hitchcock H. P. Lovecraft K. S. Amerling Frencis Bacon Hans Bellmer Cesare Pavese David Cronenberg Dante Alighieri Jaroslav Panuška František Drtikol Egon Schiele Fdridrich Nietzsche Theodor Kittelsen František Gellner Franz Von Stuck Max Švabinský	Arthur Breiský Alfred Wetzler Keith Haring Guy de Maupassant Jörg Buttgereit Charles Baudelaire Anton LaVey Irma Geisslová Jan Opolský J. K. Huysmans Johnny Rotten Karel Weinfurter Karel Jaromír Eben Otokar Březina Otto Dix Felicien Rops

Portréty hrdinů současnosti a kamarádů

149 str.	150 str.	151 str.
Andres Serrano Dreadlock Fibijane Cheva Markéta Garai Martin Jiroušek Lukáš Sobišek Robert Janda Bohuslav Vaněk-Úvalský Petr Stančík Štěpán Mikulenka Štěpán Málek Jiří Kiliánek Jiřina Mulačová Jano Zajíc Eduard Bieylonovič Zuzu Zajícová aka Zauz	Kristýna Jirátová Kamil Princ František Štorm Sultán Martin Jabůrek Síkra Aneta Praglová - Zputník Martin Kadnár - Zputník Pavčina Urbanová Otto M. Urban Rezník James Cole Ivana Beranová Marcela Daherová Michal Jelínek Barbora Bieylonovič	Filip Kůrka Jiří Petrbok Martin Gerboc Marek Škubal Edgar Schwarz Jan Vytiska Jana Šárová Lucie Hošková Veronika Votápková Dyli Kateřina Kořínková Petr Kaleský Martin Mulač Veronika Rejčířová Ondřej Ulman Martin Fryč

Portréty zločinců, vrahů a kanibalů

154 str.	155 str.
James Warren „Jim“ Jones Adolf Hitler Albert Fish Arvéd Smíchovský Fritz Haarmann Tsutomu Miazaki Iseei Sagawa Charles Manson Hermann Göring Ted Bundy Fritz Honka Ian Stuart Donaldson Ilse Koch Robert Berdella Štefan Svitek Zdeněk Vocásek	Armin Meiwes Gavrilo Princip Baba Anjuka Berta Boronja Denis Nilsen Ed Gain David R. Berkowitz Richard Ramirez Ladislav Hojer Andrej Čikatilo Václav Mrázek Nannie Doss Usáma bin Ládin Rudolf Hess Heinrich Himmler Josef Mengele

Černokvěty Martina Mulače

Jana Schlesingerová

*Drkotavě vítr tančí v roští,
zemi luna halí do rubáše,
tužby divoké v planou duši,
a v mém srdci radost satanáše.*

*A má duše – to je hlubné peklo,
oměj, lilek obrůstají stěny,
v blínu dříme saň a já jí tahám
černé perly z krvavé úst pěny.¹*

Stovky děl vzniklých v předchozím desetiletí se kupí při stěnách rozlehlého ateliéru, další desítky jsou rozesety v prostoru v navršených skrumážích. Z obrazů k nám promlouvají dávní básníci hovořící o úpadku, zlu, hrůze, osamocení, pomíjivosti, smrti, ale také o naději a lásce. Pocity tíže a zmaru střídají pocity čiré radosti. Martin Mulač, nás nešetří, svým dílem burcuje naše myšlenky a nutí nás pokládat si palčivé otázky, k jejichž zodpovězení mnohdy nemáme odvahy. V konfrontaci s jeho díly přezkoumáváme vlastní myšlenky, zkušenosti, nejen s ohledem na sebe sama ale i z hlediska širšího celku.

Ve změti hlodavců, nahých žen, portrétů, či monumentálních pandemonií poněkud opomíjený stojí cyklus květinových zátiší. Na první pohled se může zdát, že květinová zátiší hrají v kontextu Mulačovy tvorby marginální úlohu. Opak je však pravdou, v posledních letech se tvorba zátiší stala nedílnou, a jak sám autor říká – nejsvobodnější částí jeho práce. Květinová zátiší

tak netvoří pouhý pandán k ostatním až existenciálním tématům, ale jsou samostatnou, autentickou, nestrojenou uměleckou výpovědí, ba co více. Jsou logickým vyvrcholením Mulačovy makabrální tematiky. Utržená květina, i když to tak nemusíme vnímat, je v důsledku explicitním vyjádřením zániku a smrti, nebo ještě lépe, koloběhu života.

Květiny, jejich krása, křehkost, různorodost, ale i pomíjivost od nepaměti fascinovaly člověka. S květinovými motivy se setkáváme téměř od počátku umělecké činnosti na všech kontinentech. Jejich vnímání se průběhem doby posunovalo mezi zdánlivě nesmiřitelnými póly vzniku a zániku. I náš nekorunovaný král květinových zátiší Václav Špála o květinách přemýšlel v obou rovinách „*Stále jsem se k nim vracel a prohluboval ono tajemné klíčení života, které právě v květinách se tak mocně projevuje...*“² či „*Přes svůj jas a smavý vzhled může malovaná kytice vyznít jako chorál teskných dálek svého básnivého charakteru.*“³

Při prohlížení Mulačových kytic nám v mysli okamžitě vytane odkaz na žánr vanitas, tedy malířskou připomínku pomíjivosti a marnosti lidského života a snažení. Ač můžeme mít pocit, že tento typ zobrazení patří pouze do „temných“ barokních sálů, není tomu tak. I v současném výtvarném umění má své místo. Intenzitu a oblibu tohoto námětu v nedávné době připomněl Otto M. Urban výstavou *Vanitas*⁴. Mulačova díla se na ní sice neobjevila, rozhodně by však do Urbanovy koncepce zapadla.

Kdy vlastně můžeme hovořit o zátiší vanitas? Hranice mezi zátiším a zátiším vanitas jsou téměř neviditelné a jejich obrysy se v sobě rozpouštějí a častokrát záleží na pozorovateli, jak si konkrétní obrazy vyloží. Některá zátiší můžeme jako vanitas určit velmi snadno, takovým jasným příkladem je zátiší s lebkou, vadnoucími květy, či shnilým ovocem, v některých případech je proces dekódování složitější. Možná můžeme bezesbytku přijmout tezi Daniely Hodrové, pro kterou jsou všechna zátiší zátišími vanitas „*Vypadá to, že zátiší je ze své podstaty, už vzhledem ke svému označení ‚nature morte‘ v té či oné míře vždy zátiším vanitas... Přestože je repertoár předmětů na obrazech poměrně omezený, vypovídá o světě a jeho obyvatelích, o jejich vnímání reality, ale především o jejich vztahu k času – míjejícímu času.*“⁵

Úvodní verše méně známé básničky Irmy Geisslové, poprvé vydané roku 1879, nás os tentativně uvádějí do melancholického světa Mulačových kytic. Květiny v jeho podání skutečně vyznívají i v souladu se Špálou, jako chorál

teskných dálek.⁶ Zdá se, že nepochází z tohoto světa, ale jsou pouhými jeho otisky v říši stínů. Martin Mulač, bytostný hýřitel a milovník života, ve svých kyticích přímo vyzívá ke kontemplaci. Mulače fascinuje skutečnost, ale zobrazení nejsou ani zdánlivě mimetická, a to ani v případech, kdy pro svá zátiší užívá skutečných sušených květů. Nechce diváka oklamat postupem „trompe-l’œil“ ale nechává prostor ničím nesvázané imaginaci.

Mulač ve svém výtvarném názoru nepodléhá konvenčnímu nakládání s technikou a materiálem. Techniky a materiály mezi sebou libovolně kombinuje a vymýšlí nové postupy. Přes působivou imaginaci, cit pro materii a volné malířské gesto pro něj prim stále hraje kresba, jejíž bravurní zvládnutí mu dovoluje jistou impulzivnost ve vlastní malířské akci. Při tvorbě často pracuje se spreji, s jejichž pomocí přenáší květy na plátno. Živých rostlin tedy užívá jako matric, jimiž vytváří jakési stíny a ozvuky skutečných předloh.

Kytice na Mulačových plátnech evokují hřbitovní kvítí. Jistou „mrtvost“ podtrhuje monochromní barevnost, kterou čas od času narušuje až fantaskně neonová barva pozadí, která může odkazovat ke snovým, či zásvětním vizím. Nahodile svázané kytice mnohdy z plevelných a neušlechtilých rostlin, mu zhmotňují marnost lidského snažení.

Tyto elegické, truchlivé krásky jsou pouhým kamínkem mnohovrstevnatých Mulačových malířských cyklů a pro nás dívající se mohou jeho zátiší býti květy věčných pugětů...

1) Irma Geisslová, Černokvět, in: Geisslová, Irma, *Immortely*, Spolek českých bibliofilů, číslo výtisku 102, 2005, s. 16.
2) Václav Špála, Něco ke kritice, in: *Volné směry* XXX, 1933–34, s. 182.
3) Václav Špála, Malovaná kytice, in: *Volné směry* XXXIV, 1938, s. 143.
4) Výstava v Centru současného umění DOX se uskutečnila v roce 2021. Výstavu doprovází stejnojmenný objemný katalog.
5) Daniela Hodrová, Zátiší zvané vanitas, in: *Hodrová, Daniela*, Chvála schoulení, Praha 2011, ISBN: 978-80-86702-91-9 s. 266-67.
6) Václav Špála, (pozn. 3).

◀◀◀ Noční můra
2021 / 14 x 20 cm
kombinovaná technika
papír

◀◀ Květiny 13 (detail)
2022 / 120 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

◀ Květiny 22 (detail)
2019 / 90 x 60 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 3
2023 / 150 x 100 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 4
2023 / 80 x 60 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 7
2023 / 80 x 60 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 2
2023 / 150 x 100 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 1
2023 / 150 x 100 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 8
2020 / 70 x 50 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 17
2023 / 50 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

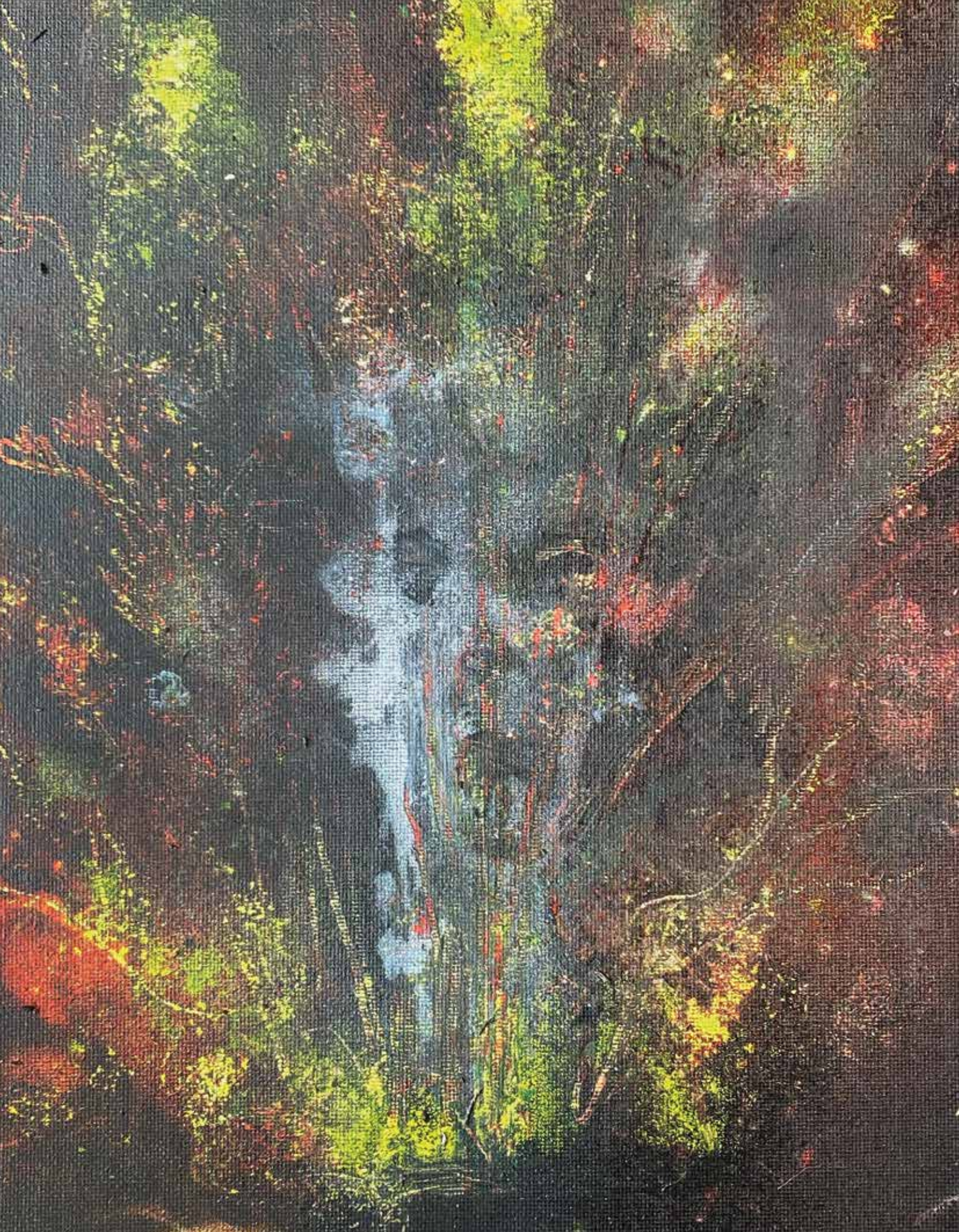

Květiny 14
2023 / 40 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 15
2023 / 40 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

◀ Květiny 18
2023 / 29 x 29 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 19
2023 / 20 x 20 cm
kombinovaná technika
plátno

Ultimátní raport

Robert Janda

U suti soumraku posunuje se
 posel bez dechu
 uíří kolem vlastních stop
 chlup blesku hromosvoď
 obruč světla osvoboď
 ať udeří kde je moc
 nemá cenu bodat
 cedit pot kopat
 hrobu hrob
 předstírat sinalé obrazy
 tyčit varovné totemy
 hloďat tělem
 úsměv šelem
 peří lebky pařáty
 je třeba setřást strach
 uše usiluje nesuítat
 voda ve sklenici i naopak
 dotýkat

se prostě kde je
 tlak až do krve
 pravda i lež
 jizva uše vymaže
 není cesty
 zpět ani upřed
 stírat se vyuracet
 tryskat do neznáma
 pod kopyty sebe prach
 víra naužďy urávorat
 pach obraz hmat
 žďobí mrtvol cop
 nanic smrti skalp
 cíl ve hře ďokořán
 nesmířen nemířit
 na cáry nakonec
 ZŘI ZÍREJ ПЕСЕКНИ ,

Květiny 20
2020 / 60 x 60 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 21
2019 / 83 x 60 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 13
2022 / 120 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 12
2022 / 120 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 11
2022 / 120 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 10
2022 / 120 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

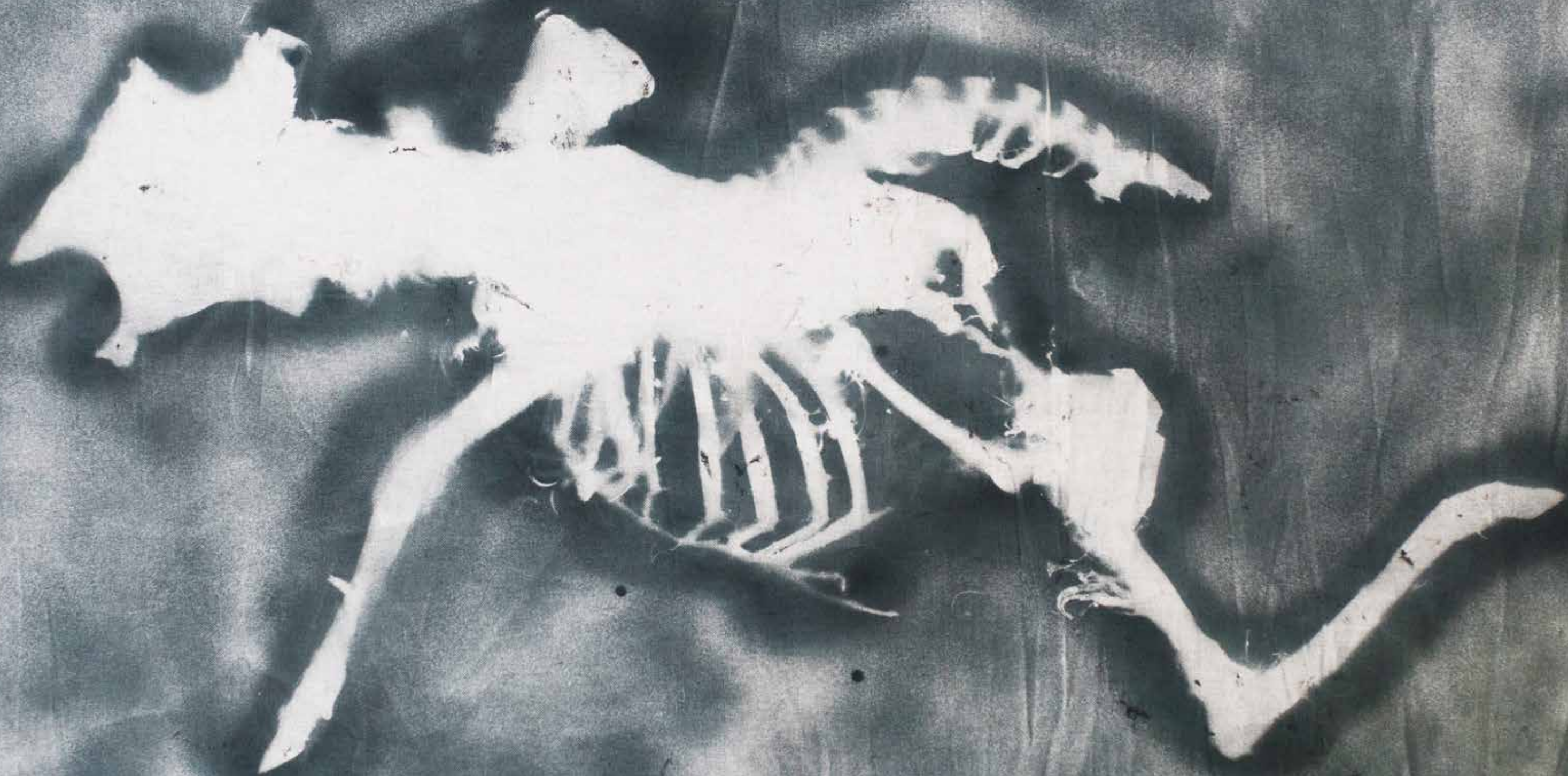

Květiny 23
2022 / 75 x 75 cm
kombinovaná technika
plátno

Květiny 24
2020 / 40 x 40 cm
kombinovaná technika
plátno

Dekalky smrti

Martin Jabůrek

Jedním z významných momentů mnohovrstevnatého díla Martina Mulače je nadsázka, humor a někdy až dětská hravost. Dětství ale nutně neznamena život v nevinném, jasném a přehledném světě pastelových barev, jak se snaží přesvědčit sami sebe autoři literatury pro děti a producenti dětské zábavy. Děti se často s urputností a naléhavostí sobě vlastní vydávají na průzkumné výpravy do temných zákoutí světa a temnotu zpytují otázkami, které si mnozí dospělí vůbec nedokáží představit a jejichž závažnosti se snaží za každou cenu vyhnout.

Jednou z otázek, které děti zcela samozřejmě kladou a kterou se dospělí snaží ze všech sil potlačit, je otázka: Co je smrt? K nelibosti rodičů a vychovatelů, kteří na ni neumí odpovědět, ji dříve či později položí každé dítě. Většina dětí se brzy naučí po vzoru dospělých myšlenky na smrt potlačovat. Ne však všechny děti. Některé se odpovědi na své otázky domáhají až s jistou posedlostí. Potřebují alespoň nějakou odpověď, aby mohly rozumět tomuto světu a mohly se v něm zabydlet. Smrt a smrtelnost jako možnost zemřít představují jeden z určujících konstitutivních prvků situace člověka. Zdánlivě patologická posedlost smrtí je výrazem potřeby zjednat základní orientaci ve světě.

Posedlost, v nejlepším smyslu slova dětská, je vlastní i Martinovi Mulačovi, v jehož díle je téma smrti bytostně přítomno. V *Pandemoniích* se objevují vedle Martinových přátel a velkých postav literatury a umění, ať už historických nebo současných, také masoví vrazi, ať už deviantní sadisté páchající své lust morden, vraždy z vášně,

nebo představitelé různých totalit, kteří coby nevědomí služebníci zla organizují z ideologických důvodů svá souostroví gulagů a továren na smrt. Ve vážnějším cyklu obrazů věnovaných Osvětami je téma smrti rovněž přítomno. Tentokrát jako vyjádření šoku a neutichajícího zármutku z nepředstavitelných, nesmyslných a nepochopitelných hekatomb obětí.

V dnes již značně rozsáhlém cyklu *Dead* přistupuje Martin Mulač k tématu smrti nejpříměji. Systematicky shromažďovaná, mrtvá těla drobných i větších živočichů se stávají přímou součástí výtvarného procesu. Kadávery ptáků, myší, koček, veverek, ale i prasat otiskuje autor na své obrazy. Vznikají tak originální dekalčky, doslova dekalčky smrti. Případně je používá jako šablonu, kdy po nástřiku airbrushem zůstane na obraze obrys, jakýsi stín mrtvého těla – obraz smrti.

Vědět o tom, že jsme smrtelní, můžeme z porozumění vlastní možnosti nebýt, která je perversí fundamentálního zakoušení toho, že jsme, že existujeme. Tak jako víme, že existujeme, dokážeme si představit, že nejsme. Jinou možnost, jak nahlédnout vlastní smrtelnost, představuje zkušenost se smrtí jiných nám podobných bytostí, ať už lidí nebo zvířat. Zde se opět vracíme k významu dětské posedlosti smrtí. Dítě, které je zaujato nálezem mrtvého ptáčka, zkoumá smrt. Jeho myšlení, schopné analogie, snadno dojde k tomu, že i cizí smrt se nás týká. Smrt, jíž jsem svědkem, je událostí mého světa. Týká se mě smrt kočky i smrt blízkého člověka. Jednak tím, že jsem touto smrtí zarmoucen, ale rovněž v podobě analogie. Každá cizí smrt je obrazem mé

vlastní smrti. Umírají-li bytosti, které jsou mi podobné, potom i já sám mohu zemřít. Dítě zkoumá smrt právě tímto způsobem. Mršina sýkorky či myši mu otevírá cestu k myšlení. Zároveň mu pomáhá konstituovat vztah k vlastní konečnosti a tím mu zjednává pevné místo ve světě.

Zmíněná dětská posedlost se projevuje mimo jiné tak, že celý cyklus je značně rozsáhlý, a proto také do jisté míry repetitivní. Pro dětskou zvědavost není rozdíl mezi poznáním a hrou. V každém cyklu hry je znovu objevována totalita zkušenosti, že smrti a zániku podléhá vše živé a že smrt není výjimečná a náhodná událost, ale něco, co je pravidelné, všudypřítomné a nevyhnutelné. Cyklus, který vznikl zpracováním mrtvých těl v procesu bizarního sběratelství a ve výsledku se stává svěbytnou encyklopedií kadáverů či patologickým muzeem.

Nutkavost, která se projevuje potřebou stále nahlížet stejnou skutečnost, poukazuje na meze, které má tento způsob zkoumání smrti. Na obrazech nevidíme smrt, ale otisk mrtvého těla. Je to jen dotyk zpřítomňující nepřítomnou smrt. Epikurejské ujištění, že smrt se nás netýká, neboť když jsme tu my, není tu smrt, a když je tu smrt, nejsme tu my, vzniklo jako nástroj útěchy před strachem ze smrti. Má však také svůj epistemologický význam. Vyjadřuje nemožnost poznání smrti. Smrtí zaniká ten, kdo smrt zakouší. Proto platí, že smrt nikdo nepoznal a poznat nemůže. Smrt je v našich životech přítomna pouze jako vědomí konečnosti, jako otisk, který náš život formuje. Žili bychom úplně jinak, pokud bychom nevěděli, že náš život jednou skončí. Je to právě tento otisk, který vede dětskou mysl k neustále opakovaným pokusům o uchopení bytostně neuchopitelného.

Mršina
2019 / 80 x 120 cm
akryl
plátno

Divočák 2
2021 / 75 x 115 cm
akryl
plátno

Kuna 4
2022 / 50 x 50 cm
akryl
plátno

Divočák 1
2021 / 90 x 140 cm
akryl
plátno

Ptačí diptych
2022 / 120 x 80 cm
akryl
plátno

Lebka srnce
2022 / 120 x 40 cm
akryl
plátno

Kuna 8
2022 / 120 x 40 cm
akryl
plátno

Srňka I
2021 / 90 x 140 cm
akryl
plátno

Kuna 8
2023 / 80 x 100 cm
akryl
plátno

Červi
2021 / 29 x 29 cm
akryl
plátno

Mládě králíka 2
2020 / 20 x 20 cm
akryl
plátno

Myši 4
2022 / 20 x 20 cm
akryl
plátno

Prasátko Franta
2022 / 60 x 60 cm
akryl
plátno

Pták 9
2020 / 20 x 20 cm
akryl
plátno

Krab 1
2020 / 29 x 29 cm
akryl
plátno

Pták 7
2021 / 20 x 20 cm
akryl
plátno

Morče 1
2020 / 20 x 20 cm
akryl
plátno

Myši 1
2021 / 30 x 30 cm
akryl
plátno

Myš 3
2023 / 15 x 14 cm
akryl
dřevo

Pták 6
2020 / 20 x 20 cm
akryl
plátno

Veverky
2022 / 40 x 40 cm
akryl
plátno

Kuna 5
2022 / 60 x 80 cm
kombinovaná technika
plátno

Kočka IV
2020 / 60 x 80 cm
kombinovaná technika
plátno

◀ Králík
2021 / 40 x 60 cm
kombinovaná technika
plátno

Krysa 1
2022 / 26 x 27 cm
kombinovaná technika
plátno

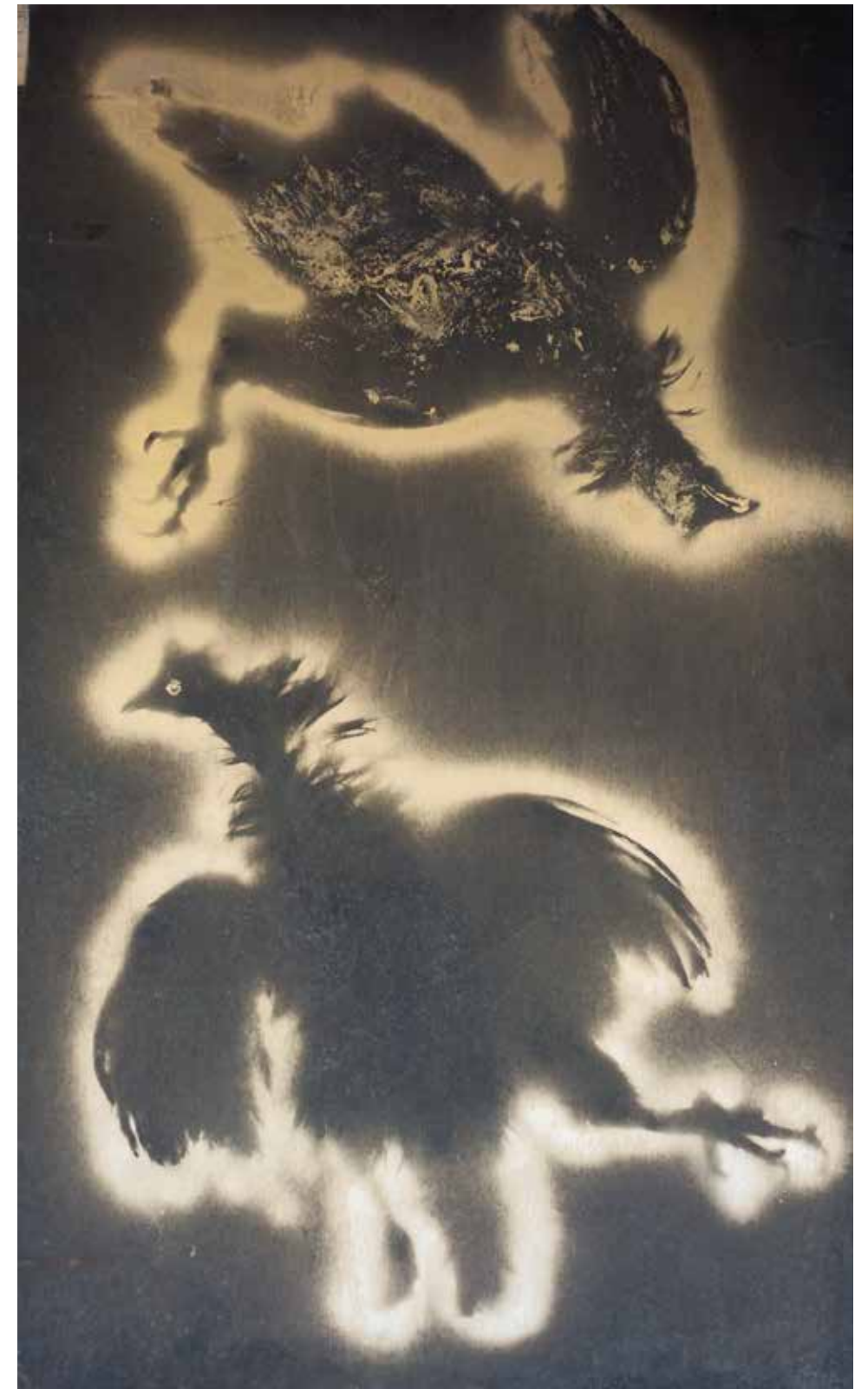

Myši 2
2022 / 29 x 29 cm
kombinovaná technika
plátno

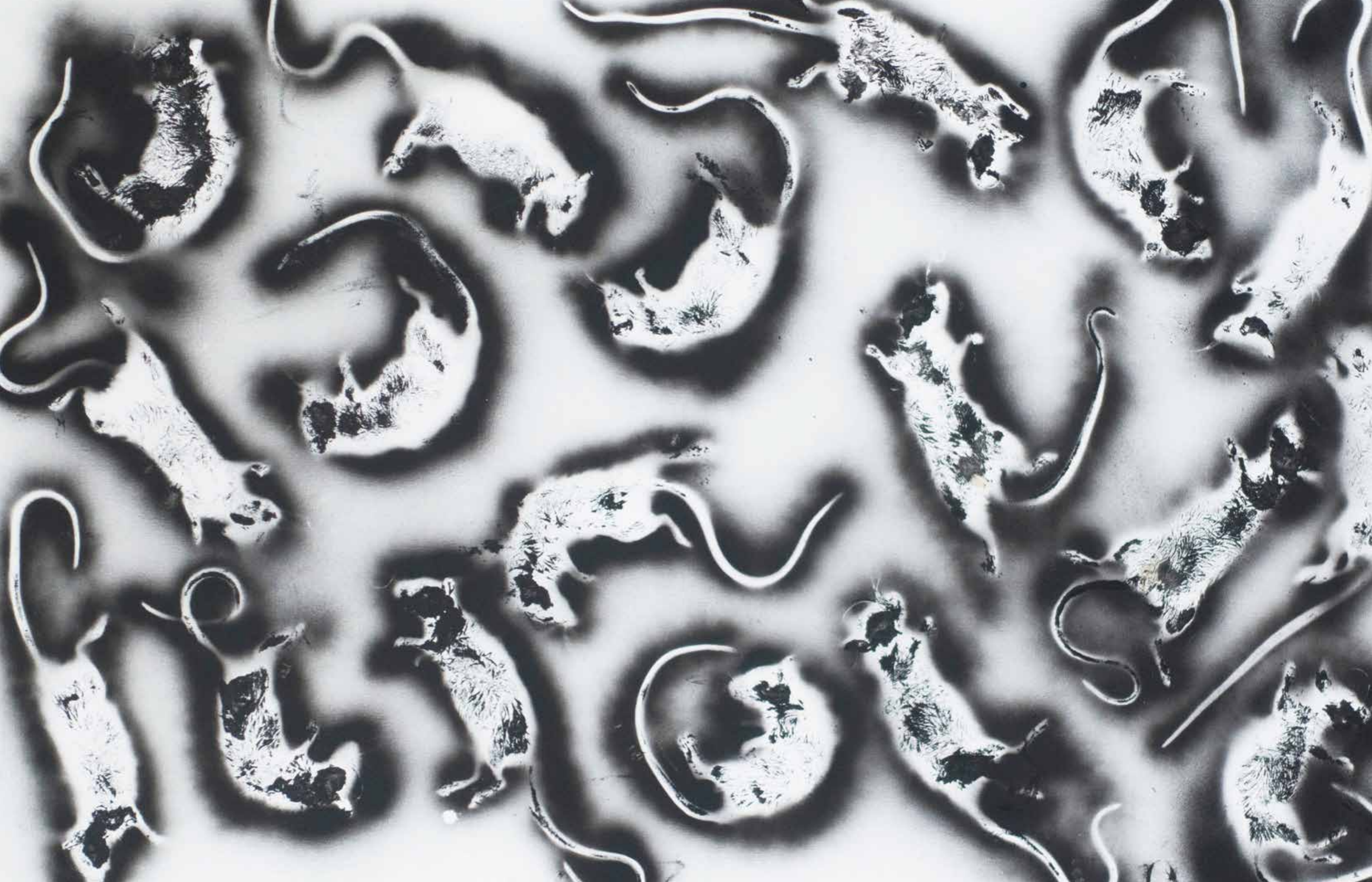

Slepice I
2023 / 40 x 30 cm
kombinovaná technika
plátno

Slepice II
2023 / 100 x 60 cm
kombinovaná technika
sololit

Dvě krásy MM

Bohuslav Vaněk-Úvalský

Krása je osobní záležitost. Někdo rád míšeňský porcelán, jiný Mickey Mouse, další Mickey Mouse čučícího z míšenského porcelánu a někdo hned vyhrkne: „Jaguár typ E!“ Já to mám rád rafinovaně. Všechny ty zasuté pražské uličky z mého dětství, loupající se omítka, tajemné průjezdy, neprostupné zahrady, domky se zaslepenými okny – to všechno mě naplňovalo zvláštní rozechvělostí. A skládky a odstavené vraky škodovek, estetika prvních punkerů a posledních prvovalných invalidů, socialistická užitná banalita a tisíckrát přehrané kazety s německým pornem 1972, anatomické atlasy, úchyl řádící v záběhlickém záměčku, svlékání spolužaček za garážema, panoptikální pajzly, sousedovy kožené postroje, andaluzské rozřízlé oko – mám tento způsob krásy rád. Takže Mulače jsem prostě musel potkat.

A pak je tu ještě jeden druh krásy. Procesní. Ve finálních obrazech, či instalacích najdete jen jeho důsledky. Je to krása přístupu. Poctivost, zapálení. Neuvěřitelná zažranost do tématu, nutnost

nalézt a vynést na světlo jeho podstatu. Toho tématu, samozřejmě. „Kolik je těch Klímů?“ ptám se Mulače při jedné z návštěv v jeho ateliéru a ukazuju na stěnu pokrytou precizními verzemi portrétu Ladislava Klímy. „Osmdesát?“ Mulač začne zběsile otevírat šuplíky kovových regálů. „Asi čtyři sta, koukej... Ale pořád je to jen jeden obraz!“

Dělal jsem s Martinem Mulačem knihu *Bohorovné horory* básníka Roberta Jandy. Tři roky. Ano, ty obrázky někde jsou. Jsou dobré, vlastně skvělé – ale ty tři roky! Tahle krása, co pamatuju jen já, Mulač, autor knihy a naše partnerky. Tolikrát nás uklidňovaly, tolikrát nám foukaly vzájemně způsobené bolístky, říkaly nám: „Jasně, že to jsou debilové! Kašli na ně. Už za nima nechod...“, jenže my za sebou lezli, a bylo to krásný! Krásný – protože opravdový. Tohle vám dá ne každý umělec!

Mám tyhle dvě krásy Martina Mulače velice rád.

◀◀ Krysí doupě diptych
2020 / 115 x 150 cm
akryl
plátno

◀ Bez názvu
2021 / 20 x 20 cm
kombinovaná technika
plátno

Kinematograf Mulač

— infernální periskop

Martin Jiroušek

„Půda byla ještě rozryta, hroby otevřeny.“¹

Jan Neruda

„Motyka zafičela vzduchem a jedinou prudkou ranou dětská kostra rozdrcena.“²

Jakub Arbes

Mulač je mrtvý! Krásný noční motýl, usadí-vší se na kostelní věži v Buštěhradu. Rodí černé perly / z krvavé pěny mordy. Tak velký, až se kostel pod jeho tíhou pobořil. Nejprve po kolena, pak po bedra a nakonec po bradu. Tehdy přichází veliký vymítač UrFeratu! Bulvy na vrchu hlavy čouhající z bahna, potřísni kyselinou... místo nosu pahýl... Motýl, který zalehne křídly celý myšlenkový obzor. Není úniku. Živí se, sosá naše vlastní strachy... klade vejce.

Hoduje tam, kde končí prostírání. Rubáš noci. Šelest srdcí. Lační a chlemtá.

Autor desítek portrétů Poea a dalších roz-todivných přátel ze záhrobí i poletujících jen tak nazdařbůh mezi nebem a zemí, nepřestává udivovat svým vytříbeným smyslem pro hrůzné, hnijící a světélkující. Po nocích obchází ve zlatem vyšívané košili místní rovy. Ulehá na trůn z lebek, v ruce číš a v ní mošt z krve nevíňátek, ovoce a jaterní šťávy, na krku korále ze zubních protéz. Z důlků vylupuje oči, nejsladší hrášek. Pištec hrůzy, Krysař vybízející nás – malomocné, k dance (dás), přitom vyplétá děsuplné kolo života a smrti.

V mládí chodil kolem rybníků po poledni vybírat vodníkům hnízda... A tak ho pokousali! (obraz Vodníka snášejícího vejce). Usedavě blin-ká sraženou krev... Housenka strachu. Lunatik.

Buštěhradská sýpka, dříve sluj padělatelů, proměnila se pod Mulačovou péčí ve schránu nejcennější. Je to ona, mýtická kovárna duší, alchymistická laboratoř, v níž, v Mulačových gestech, touché(s), šklebech a tazích, v plame-nech vášní a jazyku čpící letlapy kvasí ty nej-temnější hlubiny lidského já, aby byly, vytaženy porodními kleštěmi z krajiny břišní za nočního reje v diskotékovém tanci plném fosforeskujících barev a cákanců, za zvuků elektronického derviše. Mulač je mrtvý, a přesto spící, hnijící a protékající. Žije ve svých stopách, roztečený po krajině. Putuje potrubím... otevřete kohoutek, neteče voda! Smrt osvobozuje a Mulač je ten, kdo koná zásadní zjištění, jako anonymní vrah Mary Jane Kelly (Ginger), obřadně zavěšující vnitřnosti své oběti po celém pokoji. Precizně vymezené hřiště.

Mulačův obraz, to je gesto zmařené tisícileté historie v jediné piko sekundě úleků. Štronzo i bublající sirup. Rám na rám. Zrno z atomového reaktoru emocí a úděsů. Začarovaná virgule, kdy umění vychází z ohniště, cizelováno vraždou. Plameny žíhaná materie. Luciferovo stínítko a Prométheův brousek. Hleny a hlízy.

Tvorba, která do sebe zapadá jako kůstky páteře, z nich vyřezány kostky a odsekuta leb-ka, hrací pohár – vřeteno osudu. Co obraz, to

příběh a jedno velké hrobové tajemství. Světluška nebo smrtihlav? Mulač! Vzadu u zdi zeje jeho hrob, zarostlý blíny... po půlnoci se u něj modlí sebevrazi za spásu ve věčném zatracení. Neslyš-ně usedá na naši mysl. Ve zlaté pláštěnce na hoře kostí. U nohou černá hmota. Nigredo.

Vypučel Mulač. Toť učiněná anatomie hrůzy, ještě teplé tělo uvržené do řeznického koše. Mulačáda! Torquemada. Kostra vystavena. Typické extempore na místě činu. Rozparovačovy (čti Mulačovy) vraždy byly spáchány na veřej-ných, nebo alespoň částečně veřejných místech. (Třeba na záchodcích nebo v přístavních do-cích.) Vrah nejprve oběti prořízl hrdlo, až poté zohavil mrtvolu. Někteří věří, že vrah (čti Mulač) nejprve svoji oběť zaškrtil, aby ji utišil. Fakt, že některé autorovy obrazy (původně „oběti“) ob-sahují vyříznuté vnitřnosti, nás vede k poznatku, že autor umělec, pro některé stále vrah, nemá jen tak „nějaké“ znalosti z anatomie a vyzná se v chirurgii.

Vraždění ve smyslu tvoření ve zpuchřelé hrobce Srdce králů, nás vede k tvrzení, že Mu-lačovy orgány vložené do odšťavňovače, močí kyselinu. Zalomí vaz. Sýpka toť jeho sarkofág, u nějž zbledne hrůzou kterýkoliv vykradač. Na-sadí dláto, zhoupne se, vyvalí se puch a mračna much. Zesíná. Uprostřed na rakvi sedí Mulač. Kření se od ucha k uchu. Šílený smích zvoní, zuby na rámech obrazů cinkají. Onanuje na má-rách, aby zúrodnil půdu. Gilotinuje přirození.

Mulač jako upír, který neslyšně hlodá v noč-ním tichu. Záhrobní veverka šílenství. Hodinky smrti. A když je náhle osvětlen, ozářen, skrze zuby mu drnčí chromované potrubí. Seschlá menstruační krev z plátýnek Boženy Němcové. Jako „pelikán“ vytažený na denní světlo z Má-chových deníků. Místo prezervativů Masky, které si odkládá ve své obrazové šatně věčnosti jako Fantomas nedbalky. Černá mše a osvětlimský sabat v jednom. Pekařské kurzy v krematoriu. V komůrce pak tiskne své autorské knihy, píše malířské deníky, snuje kukly. Měsíční svit... ost-natý drát.

Masožravé obrazy? Kolem rámu náhrdelníky běloskvoucích zubů, příště ledvinové kamení nebo jaterní skvrny. Sušené nádory. Čajový ob-řad. Ras, který nalezené mršiny uklízí do svých pláten, lakujíc obrysy. Sériový zabiják co pověsil řemeslo na hřebík minulosti, dnes své trofeje zanáší do obrovských pandemonií. Zelený třas. Chřestítko z rozstříhaných štáv slimáků.

Slunce utopené v dehtu. Žlutavý mok ka-noucí pozemskou atmosférou, moč usazená na sloupávající se lidské kůži, aura Acherontu podsvětí spářená se zlatým opojením. Bouchá a šumí. Pach spáleniny. Splín bioplazmy. Lymfa-tických políbení.

Mulač a moč, mulčovaná kůra i jaterní křik, zubatá serenáda, močení se stává rituálem ote-vřených vrat do podsvětí našeho nevědomí. Měli bychom mu odevzdávat vzorky chcaní, tak jako jinde po nás v šálcích zeje kávová sedlina a lógr duše. Obsese i nadhled, obojí je mu vlastní, vy-tváří tak vzácný most mezi snem a bděním, v klí-movské meta-grotesce. Nazlátlá Postmortálie.

Poe, když potkal Mulače ve svých snech, napsal esej: Muž, který byl spotřebován, odklá-dajíc si do metafyzické šatny postupně všechny orgány, až se z něj, a také z nás stane odvěké torzo, abychom mohli nabírat na jiných dimen-zích. Obalovač. Protože Mulač nabízí konečné řešení... každý den odvalu. Sjetý NekRomantik.

Soukromé akce a privátní dýchánky pořádá zásadně na narozeniny jednoho z nás, 2. června ve jménu Markýze De Sade. Občas honí mys-livce. Samotné jeho jméno, toť Nekronomicon nejasného původu. Účastní se pověstných urba-niád české neo-dekadence, řádu kolem OTO. Plné rty, Vienna calling. Ze Sýpky vyváží larvy choré mysli za dlouhých bezesných nocí. Oho! Ta past na sýčka, i tato kukaň, ač těsná, blaží coby zátoka smrti pojídací nádherné utopence.

Sršní úl, mršina levitující vlivem tajuplného hmyzu, Malleus Maleficarum a Demonolátrie v jednom. Hnízdo, kam si čarodějnice dle znalců schovávají uloupené penisy svých obětí, dokr-mující je zrním. Kde Písař sytí mláďata očima dětí. Tělo posedlé záhadnou houbou, prchající do chřtánu noci. Latrina i magika.

Dokola se rozlézá světélkující mech, blata na kterých řadí Mulač zvaný Světluška. Zkvaše-ná střeva, rektální bludiště se svými minotaury – vetřelci. Řitní puch jako pán much, kolem se zvedá a omamuje, když prostupuje chřípí. Konvalinková vůně z rodidel pramáti země. Tam padá Mulačovo semě. Ledvinky na víně, krajkové podvazky, utržená slezina, svítící bělmo ranních červánků. Hladina bažiny, klidná jen zdánlivě, kam padá to nejcennější. Kam vnoříme ruce, do odporné hmoty, tápající s nadějí. Třeba kýžené opět vylovíme na světlo boží, bez ohledu na vidiny okousaných pahýlů od příšerných tvo-rů skrývajících se v hlubinách, kam hmatáme.

Dotýkáme se hrůzy. Tam dole, pod hladinou s usazeným žabím hlenem totiž celý pokoj, snad dům, bože, třeba celé město!

Posedlost a totemové umění, Mulačovy přízraky i příšery, jakkoliv děsivé, mají své ohrádky, zvláštní masivní rámy, které je udržují v jasně vymezeném prostranství, ve svém výběhu, a jak vidno, rám je jen výsek do naší pozornosti. A kdo vidí, postřehne, že i ty rámy se hemží něčím temným, co prostupuje... Vyzvánění i šelest je zrádná věc... Řežavec. (Sýr a zteč.)

Sériové vrahy u něj pronásledují pohádkové figurky. Rumcajs jančí Manku. Babylon...Najdi sám sebe... řekne Ti Mulač, novodobý Jekyll a Hyde! Podojí umění v erupci se životem, moderní Poe. Prý se jej vyptávají: Nějaké úchytky? Vždyť je to sýpkomil: sere, čurá, zvrací, jako každý druhý, však ouha: umí rozetřít, jako nikdo jiný. Maringotka přízraků může vyrazit! Narodil se Mulač... a už zase tiše chodí okolo...

(Psáno v červenci 2023 pod dojmem příprav na Kunderu, Šimánka, Ewerse, Grabinského a Gigeru etc.)

1) Jan Neruda, U tří lilií, in: Neruda, Jan, *Povídky malostranské*, vyd. Odeon, Praha 1981.

2) Jakub Arbes, Pro hrstku kostí, in: Arbes, Jakub, *Elegie a idyly*, vyd. Odeon, Praha 1967, Dílo Jakuba Arbesa, sv. 33, s. 178 – 191.

Martin Mulač, Resurrection – Summary

Kristýna Jirátová

Martin Mulač (*1988) graduated from the Studio Graphics I. of Professor Jiří Lindovský at the Academy of Fine Arts in Prague. His diploma thesis was a doomsday scenario graphic cycle titled *Apocalypse Now*, for which he has also received several awards. For his artistic works, he draws inspiration from many sources, including art history (works of Hieronymus Bosch, Edvard Munch, Alfred Kubin, Félicien Rops), literature (Edgar Allan Poe, Charles Baudelaire, Ladislav Klíma), motion pictures (horror genre, Pier Paolo Pasolini), and music (punk, hardcore metal). Mulač's work is characterized by the Baudelairean quest for beauty in ugliness, the tendency to expose commonly detested themes, as well as a certain insistence of selected subjects reflected in their constant repetition. All of this imbued with irony and Poe-inspired grotesque. In his paintings, horror and fear are of the same importance as humor and irony – good and evil functions as two inseparable opposites. This, too, is reflected in the depiction of heroes and criminals or villains – all in one merged crowd scene. In his works, the painter unites artists, directors, poets, drug addicts, mass murderers, characters from horror movies, vomiting punks, demons and various hybrid monsters. The obsessively repeated portrayal of selected personalities is typical for Mulač's work. The artist often crosses ethical borders and uncovers the opposite side of humanity, which the viewers would strive to remove from their lives. However, this is not primarily about inducing shock, but about encouraging the observer to think more deeply and achieving new levels of perception. In addition to the serious and macabre objects, now also grotesque motifs and elements from the children's world appear in his works. Furthermore,

the formerly black-and-white work received a very distinctive neon color, which brought a jolly refreshment to the picture, as well as a new wave of concern. Despite his penchant for experimenting with different materials and techniques, the artist sticks to a distinctly drawing style, constituting an important element in the context of the contemporary art scene.

The title and concept of the exhibition and the catalogue are based on the principal theme of Mulač's work, which is the tribute to death. The concept of resurrection, which comes from the Latin word *resurgere* meaning rise again (in the figurative sense of returning from death to life), summarizes Martin Mulač's art from many perspectives. The author's interpretation of death is adorned by the beauty found in it. Like a grave robber, the artist goes around his chosen deceased, returning their physical appearance to us, and through it, the legacy of their actions, thoughts, and their philosophy of life. So, his heroes and criminals appear in the paintings as resurrected to bring us cognition, or, on the contrary, a warning. Introductory texts by several authors, and an extensive interview with the artist are followed in the book by articles devoted to the individual topics that Mulač deals with. The most distinctive cycles of Mulač's work are the portraits, which subsequently merge into monumental pandemoniums, the strong female theme, the cycle of flowers, and the *Dead* series, in which the artist utilizes animal corpses shortly after their death. The surfeit typical for Mulač is also reflected in the number of authors of the texts presented in this book: curators who have been following his work for many years, but also fellow artists and Mulač's close friends.

Martin Mulač

* 9. 3. 1988 *

Studium

2007 – 2013 / Ateliér Grafiky I. (Prof. J. Lindovský), Akademie výtvarných umění v Praze

2009 / Litografické symposium v Lipsku

2012 / Litografický workshop - Ingrid Leden (AVU, Praha)

2013 / Linoryt sympozium, Klenová

Zastoupení

Sdružení českých umělců grafiků Hollar Praha

Ruční papírny Velké Losiny

Galerie výtvarného umění v Ostravě

Galerie Felixe Jeneweina

Muzeum umění Olomouc

Památník národního písemnictví v Praze

Zastoupen v soukromých sbírkách doma i v zahraničí

Ocenění

2010 / ateliérová cena Grafiky I. (AVU)

2010 / čestné uznání, grafika roku 2010, grafický list „*Lidé*“

2013 / cena za tisk z výšky, grafika roku 2012, grafický list „*Apokalypse now I.*“

2013 / čestné uznání, grafika roku 2012, grafický list „*Psi*“

2014 / čestné uznání, grafika roku 2013, studnetská kategorie - tisk z výšky, grafický list „*Apokalypse now VII.*“

2014 / čestné uznání, garfika roku 2013, sítotisk „*Apokalypse now IV.*“

2014 / čestné uznání, garfika roku 2013, 2D Digital animation „*Apokalypse in Prague*“

2014 / cena Plzeňského kraje, Mezinárodní bienále grafiky 2014, Muzeum Dr. B. Horáka v Rokycanech

2020/ cena Památníku národního písemnictví v Praze, XVI. Trienále českého ex libris 2020, Praha

Samostatné výstavy

2021 / *Shining* - *Osvícení*, (A)void gallery, Praha

2021 / *Nálebky*, stálá site specific instalace wc, Knihkopec, Praha

2019 / *Mayhem*, Městské divadlo Kolín

2019 / *Exuberance*, Galerie Caesar, Olomouc

2015 / *Necromantix*, Rabasova galerie, Rakovník

2014 / *Chaos*, Dundee Jam (výstava kreseb), Kladno

Společné výstavy

2022 / *(Ne)moc*, Dox, Praha

2022 / *Bohemian taboo roadshow*, Palác Akropolis, Praha

2022 / *Festival hrůzy I.*, Galerie Sýpka Buštěhrad

2022 / *Gabriel Loci*, ART FEST: Co nám nedá den Má noc, Praha

2022 / *Congress V.*, club Underdogs, Praha

2021 / *MementoMori*, Hyb4galerie, Praha, Art gallery Chez xefo, Barcelona la trampa, Mexico

2021 / *Samota uprostřed davu* - *Charles Baudelaire a české umění*, GASK, Kutná Hora

2021 / *Afrodita dnes*, Akademie věd České republiky, Praha

2021 / *Hledání neopakovatelnosti*, Galerie Hollar, Praha

2021 / *Mladá grafika: Generace*, Galerie Hollar, Praha

2021 / *Oskar Kokoschka a blízké tváře*, Oblastní galerie - grafický kabinet, Liberec

2020 / *Sen ve snu* - *Edgar Allan Poe*, Národní galerie - Veletržní palác, Praha

2019 / *Josefu Váchalovi* - *výstava k padesátému výročí úmrtí*, Antikvariát Trigon, Praha

2019 / *Neue Wilde*, Dot Gallery, Bratislava

2018 / *XVIII. Symposium Jenewein*, Galerie Felixe Jeneweina

2018 / *Tváří v tvář, tete-a-tete*, Galerie Hollar, Praha

- 2018 / *Art Safari 33: nebepeklo*, Studio Bubec, Řeporyje
- 2017 / *Hollar dnes*, Ke 100 let výročí založení SČUG, Galerie Hollar, Praha
- 2017 / *Stínoví hráči*, Rock café, Praha
- 2017 / *Krajinou Šumavou*, České centrum, Mnichov
- 2017 / *Stoleté putování Šumavou*, Galerie Klatovy - Klenová, Klatovy
- 2017 / *Život je bolestný a přináší zklamání*, Massakr vol. I. Lovecraft, Trafo Gallery, Praha
- 2017 / *Art Brut All - Extended dark*, Pevnost Josefov - Jaroměř, Důl Michal - Ostrava
- 2016 / *Linoryt II.*, Galerie Klatovy - Klenová, Klatovy
- 2016 / *Grafika roku*, Clam-Gallasův palác, Praha
- 2016 / *7. Kladenský salon*, Galerie kladenského zámku, Kladno
- 2016 / *Život je bolestný a přináší zklamání - Massakr vol. I.: Lovecraft*, Galerie města Plzně
- 2015 / *Grafika roku*, Clam-Gallasův palác, Praha
- 2014 / *Mezinárodní bienále grafiky 2014*, Muzeum Dr. B. Horáka, Rokycany
- 2014 / *Celebrating print*, BBLA, New York, USA
- 2014 / *Grafika roku*, Clam-Gallasův palác, Praha
- 2013 / *Diplomanti AVU*, Akademie výtvarných umění v Praze, Praha
- 2013 / *Grafika roku*, Clam-Gallasův palác, Praha
- 2013 / *Dekadent delirium*, site specific instalece, Hřbitov Liboc, Praha
- 2012 / *Sex, Hroby, Alkohol*, Výstavní síň Ústavu makromolekulární chemie AV ČR, Praha
- 2012 / *Grafika roku*, Clam-Gallasův palác, Praha
- 2012 / *Výstava grafik*, kreseb a obrazů, Městská knihovna Praha - Opatov
- 2012 / *Hommage á Wittlich*, Umělecko - průmyslové muzeum v Praze
- 2011 / *Interbifep XIV.*, Mezinárodní bienále portrétů, kreseb a grafik, Bosna a Hercegovina
- 2011 / *Grafika roku*, Clam-Gallasův palác, Praha
- 2010 / *Grafika roku*, Clam-Gallasův palác, Praha
- 2009 / *Grafika roku*, Clam-Gallasův palác, Praha
- 2009 / *Goldener Kentaur*, Mnichov

Martin Mulač had a number of solo and group exhibitions

Individual exhibitions

- 2021 / *Shinning – Enlightenment*, (A)void gallery, Prague
- 2021 / *Nálebký*, permanent site specific to toilet installation, Knihkopec, Prague
- 2019 / *Mayhem*, Municipal Theater Kolín
- 2019 / *Exuberance*, Caesar Gallery, Olomouc
- 2015 / *Necromantix*, Rabas Gallery, Rakovník
- 2014 / *Chaos*, Dundee Jam (exhibition of drawings), Kladno

Joint exhibitions

- 2023 / *Aphrodite today*, The G. Gounaropoulos Museum, Athens, Gallery Cube & Agora Argyris, Patra
- 2022 / *Power(less)*, DOX, Prague
- 2022 / *Horror Festival I.*, Gallery Sýpka Buštěhrad
- 2021 / *Memento Mori*, Hyb4galerie, Prague, art gallery chez xefo, Barcelona, la trampa, Mexico
- 2021 / *Solitude in the middle of a crowd – Charles Baudelaire and Czech art*, GASK, Kutná Hora
- 2021 / *Aphrodite today*, Academy of Sciences of the Czech Republic, Prague
- 2021 / *Oskar Kokoschka and close faces*, Regional gallery – graphic cabinet, Liberec
- 2020 / *A dream within a dream – Edgar Allan Poe*, National Gallery – Fair palace, Prague
- 2019 / *Neue Wilde*, Dot Gallery, Bratislava
- 2018 / *XVIII. Jenewein Symposium*, Felix Jenewein Gallery
- 2018 / *Face to face, tete-a-tete*, Hollar Gallery, Prague
- 2017 / *Through the Šumava landscape*, Czech Center, Munich
- 2017 / *Life is painful and disappointing*, Massakr vol. I. Lovecraft, Trafo Gallery, Prague
- 2017 / *Art Brut All – Extended dark*, Josefov Fortress – Jaroměř, Mine Michal – Ostrava
- 2016 / *Linocut II.*, Gallery Klatovy – Klenová, Klatovy
- 2016 / *Life is painful and brings disappointment – Massakr vol. I.: Lovecraft*, Pilsen City Gallery
- 2014 / *Celebrating print*, BBLA, New York, USA
- 2013 / *Graduates of AVU*, Academy of Fine Arts in Prague, Prague
- 2011 / *Interbifep XIV.*, International Biennial of Portraits, Drawings and Graphics, Bosnia and Herzegovina

Martin Mulač

Vzkříšení / Resurrection

Vydáno u příležitosti výstavy

Martin Mulač / Vzkříšení

30.9. - 12.11. 2023

Regionální muzeum a galerie v Jičíně - zámekská galerie

autor výstavy / Kristýna Jiráťová

kurátor výstavy / Jana Schlesingerová

texty / Kristýna Jiráťová, Otto M. Urban, Martin Gerboc, Kamil Princ, Ivana Beranová, Jana Schlesingerová,
Robert Janda, Michal Jelínek, Martin Jabůrek, Bohuslav Vaňek-Úvalský, Martin Jiroušek

editace textů / Bohuslav Vaňek-Úvalský

překlad / Kamil Princ

korektury / Jana Kořínková, Hana Macháčková

grafická úprava / Barbora Bieylonovič

produkce / Barbora Bieylonovič

tisk / Indigoprint s.r.o.

fotografie / Jiří Janda, Barbora Bieylonovič

fonty / StCroce, Moyenage

papír / PERGRAPHICA® - obálka: Euphoric pink 330 g/m², vkladka: Infinite black 120 g/m²
a Euphoric pink 120 g/m², vnitřní strany: Classic smooth 150 g/m²

Náklad / 220 kusů z toho 20 přednostních s originální pevnou vazbou.

Zvláštní poděkování patří:

Sponzorům katalogu Janu Zelenkovi a Marcele Daherové. Ivaně Čapkové za papír, Františku Štormovi za fonty.
Dále pak děkujeme všem, kteří se na katalogu podíleli.

Vydalo Regionální muzeum a galerie v Jičíně ve spolupráci s autorem v roce 2023.

muzeumhry.cz

martinmulac.cz

ISBN 978-80-87486-24-5

